

Rechtskundig Weekblad

Vereniging zonder winstgevend doel

Verschijnt elke Zondag

Abonnementsprijs : 300 fr. per jaar

Postcheckrekening N° 3185.22

Beheer en Redactie : Mr René VICTOR, Justitiestraat, 21, Antwerpen.

Voogd, Voogd-ad-hoc, Toeziende voogd, Toeziende-voogd-ad-hoc

De begrippen omtrent voogd en de omstandigheden waarin er aanleiding bestaat tot de aanstelling van 'n voogd, zijn voldoende omschreven in hoofdstuk X 'n het Burgerlijk Wetboek en bekend.

Minder goed is dit het geval voor de voogd-ad-hoc, toeziende-voogd-ad-hoc en de toeziende-voogd. Vaak orden ze verward en is er twijfel omtrent de aanstelling van personen in een dezer hoedanigheden.

De functie van de voogd is bepaald door artikel 418 van het Burgerlijk Wetboek : hij vertegenwoordigt de minderjarige, hij handelt voor hem, beheert en bestuurt zijn goederen; hij leidt de minderjarige.

De voogd-ad-hoc kunnen wij de gelegenheidsvoogd noemen : hij heeft dezelfde taak als de voogd, maar voor een bepaalde zaak of aangelegenheid; soms wordt hij ook « tuteur spécial », bijzondere voogd, geheten. Wanneer de voogd, in elke voogdij, een blijvend orgaan is, verdwijnt de voogd-ad-hoc na volvoering van de taak, waarvoor hij is aangesteld.

De toeziende-voogd is eveneens een blijvend orgaan of lid in elke voogdij; zijn aanstelling is vereist, in elke voogdij (artikel 420) en de eerste zorg van de voogd moet zijn, hem onmiddellijk te doen aanstellen na zijn eigen benoeming (artikelen 421 en 422), op gevaar van afstelling voor hem zelf. De toeziende-voogd vervangt nochtans als dusdanig de voogd niet; zijn functie is van andere aard, in principe : zij is er een van toezicht, bewaring en bescherming van de rechten van de minderjarige. Toezicht, vooral op de gedragingen van de voogd, als voogd, door een mandaat hem verleend door de familieraad; eventueel kan hij de afstelling van de voogd eisen; de voogd is ten zijnen opzichte, zowel als tegenover de familieraad verrechtvaardiging verschuldigd van de wijze waarop hij zijn taak als voogd uitoefent (artikel 470).

Eenmaal zal hij werkelijk, als voogd, optreden, hem vervangen, in zijn plaats handelen, dus ook werkelijk daden van beheer en bestuur stellen; dit is in het geval van artikel 420, wanneer er tegenstrijdigheid is in de belangen van de voogd en van de minderjarige; dit is de uitzondering aan het gemeen recht; zijn functie zal dan gelijk zijn aan die van een voogd-ad-hoc; maar eens dit bepaald geval geregeld, zal hij terug toeziende-voogd worden; de toeziende-voogd, die

hij, voor dit geval moet laten benoemen, verdwijnt; — hij heeft die enkel moeten aanstellen om zelf de voogd te kunnen vervangen (Laurent, T. IV, n° 427). Sterft de voogd, komt de toeziende-voogd niet in de plaats; hij moet integendeel een nieuwe voogd doen benoemen (artikel 424).

De toeziende-voogd-ad-hoc is de gelegenheidstoeziende-voogd, benoemd voor een bepaald geval, met het oog op een bepaalde taak; hij zal de toeziende-voogd te vervangen hebben, voor het geval deze de voogd zou te vervangen hebben en bij extenso van artikel 420 voor het geval dat de toeziende-voogd belangen zou hebben, die tegenstrijdig zijn met deze van de minderjarige.

De gevallen waarin een voogd moet aangesteld worden zijn voorzien door het Wetboek, ten dele slechts de gevallen, waarin een voogd-ad-hoc moet aangesteld worden; een toeziende-voogd-ad-hoc komt niet voor in de wet; rechtspraak en rechtsleer hebben dan moeten aanvullen.

Welke gevallen zijn wettelijk voorzien voor de benoeming van een voogd-ad-hoc?

Laurent (T. 14, n° 149) vermeldt als eerste geval artikel 318 van het Burgerlijk Wetboek; hij is dan blijkbaar artikel 139 voorbijgegaan.

Dit voorziet de benoeming van een voogd-ad-hoc, ten einde toestemming te verlenen voor een minderjarig natuurlijk kind :

a) wanneer het niet werd erkend, en er dus niemand in zijn naam kan toestemmen;

b) wanneer het wel werd erkend, maar vader en moeder verloor, of wanneer deze in de onmogelijkheid zijn toestemming te verlenen (b.v. in geval van wettelijke afwezigheid of ontzetting).

Het tweede geval is voorzien door artikel 318. Het schrijft de benoeming voor van een voogd-ad-hoc, ter vrijwaring van de belangen van het minderjarig kind tegenover hetwelk een actie tot ontkenning van vaderschap zou moeten ingeleid worden in aanwezigheid der moeder.

Het derde geval is voorzien door artikel 838 van het Burgerlijk Wetboek; het geldt de rechterlijke verdeling, waarin van hun rechten ontzette personen of minderjarigen, zelfs ontvoogde minderjarigen, in be-

trokken zijn. De wet voorziet alsdan de aanstelling van een voogd-ad-hoc voor elk der minderjarigen, wanneer hun belangen in de verdeling tegenstrijdig zijn met elkaar.

Die tekst is zeer omstreven: de vraag stelt zich of dit artikel niet is afgeschaft door artikel 9 der wet van 16 Juni 1946, betreffende de openbare verkoping van onroerende goederen, behorend aan minderjarigen of onbekwamen. Het begin van dit artikel zou dit kunnen doen aannemen; het vervolg doet die thesis verwerpen. Laurent en met hem thans de rechtspraak, besluit dat dit artikel behouden is gebleven. De wet van 18 Juni 1946 heeft enkel voor doel gehad, de zeer ingewikkelde rechtsplegingsvormen bij rechterlijke verdelingen te vereenvoudigen voor het geval er minderjarigen, onbekwamen (en volgens beslissing van de Koning der Nederlanden van 4 September 1816) ook afwezig in betrokken zijn.

Het stelsel is thans: wanneer minderjarigen of geïntercedeerden betrokken zijn bij een verdeling, moet deze door een notaris gedaan worden, voor de Vrede-rechter van het kanton waar de erfenis geopend werd.

Niet-ontvoogde minderjarigen moeten door de voogd vertegenwoordigd zijn en bij tegenstrijdigheid in de belangen van voogd en minderjarigen door de toeziende voogd.

Is de minderjarige ontvoogd, moet hij bijgestaan worden door een curator, eventueel bijgestaan door een bijzonder voogd (*tuteur spécial*, als voogd-ad-hoc).

Opdat aan ieder minderjarige een voogd-ad-hoc worde toegevoegd, moeten waarlijk de belangen tussen hen tegenstrijdig zijn: de wet is uitdrukkelijk. Het is dus niet genoeg, dat verschillende minderjarigen in onverdeeldheid zijn; bij de verdeling zijn hun belangen niet altijd en niet noodzakelijk tegenstrijdig met elkaar.

Sommige rechtsgeleerden zijn van mening dat steeds en noodzakelijk de belangen der minderjarigen in conflict zijn. Bij de vorming van loten heeft ieder van hen het recht op het beste lot. Dit veronderstelt reeds de onmogelijkheid van gelijke loten te maken; hoewel dit meestal het geval zal zijn, zal het toch niet altijd voorkomen.

Augier (*Enc. des Juges de Paix*, T. 5, p. 245) doet terecht opmerken dat de wetgever het niet zou nodig geacht hebben bij de tekst der wet te voegen dat de belangen tegenstrijdig moeten zijn, «indien de wetgever de benoeming van een voogd-ad-hoc voor elk der minderjarigen zou hebben geëist, zohast ze met meerderen waren».

Chabot doet de veronderstelling dat een meerderjarige een actie in verdeling instelt tegen minderjarigen; dan kunnen deze zeer goed door één enkel voogd vertegenwoordigd zijn indien gelijke loten kunnen gevormd worden bij de verdeling, maar moet b.v. een der minderjarigen terugbrenging doen in de massa, voorafneming of heeft hij een preciput op te nemen, dan zal hem een voogd-ad-hoc moeten toegevoegd worden.

Pigeau stipt het geval aan dat een der echtelingen bij zijn afsterven zijn paart in de gemeenschap zou vermaakt hebben aan twee minderjarigen, met dien verstande dat de ene al de onroerende goederen zou krijgen en de andere al de roerende goederen. Die paarten zouden onmogelijk gelijk kunnen zijn in waarde en het zou dan noodzakelijk zijn een voogd-ad-hoc voor beiden te benoemen.

Marchand voorziet de benoeming van een voogd-ad-hoc voor het geval dat de vader, beheerder der goederen van zijn minderjarige zoon, tot verdeling der goederen zou moeten overgaan ener erfenis van een

persoon, die vader en zoon als zijn algemeen legatarissen zou hebben aangesteld.

Dit zou eveneens het geval zijn, wanneer de moeder is aangesteld als beheerder der goederen van haar minderjarig kind, bij ontzetting van rechten van haar man, en haar belangen met die harer kinderen in conflict zijn of zij met deze in proces zou gaan. (B.v. tegenwoordig zou dit kunnen geschieden in het geval van een actie tot onderstandsgeld, wanneer de man ontheven is van zijn burgerrechten en zich in gevangenschap bevindt en de vrouw tegen hem en de minderjarigen, indien deze afzonderlijk goederen zouden bezitten, onderhoudsgeld zou vragen.)

Laurent voorziet reeds het geval dat de vader, beheerder der goederen van zijn minderjarige kinderen, belangconflict met deze zou kunnen hebben; in dit geval zou moeten overgegaan worden tot de benoeming van een voogd-ad-hoc (T. IV, n° 419).

De vraag te weten of er tegenstrijdigheid is in de belangen kan altoos door de Rechtbank opgelost worden, vermits deze volheid heeft van rechtsmacht en de feiten souverain mag beoordelen. Klassiek geval: artikel 450. De voogd wil een goed huren toehorend aan de minderjarigen. Maar dan is de vraag gesteld geworden of in de uitlegging van artikel 430 Burgerlijk Wetboek en der wet van 12 Juni 1916 de voogd moet vervangen worden door een voogd-ad-hoc, of eenvoudig door de toeziende-voogd, deze eventueel vervangen zijnde door een toeziende-voogd-ad-hoc.

Die vraag heeft het voorwerp gemaakt ener studie van de hand van Mr Berteaux, notaris te Mons, in de «*Revue Pratique du Notariat Belge*».

Een vonnis der rechtbank van Valence was vooral oorzaak der betwisting. Deze rechtbank gaf het volgende geval op te lossen:

Bij akte, verleden door notaris Ferrier van 17 Jan. 1920, had zekere Ferd. Vattier, handelend in hoedanigheid van voogd-ad-hoc van dame Combier, weduwe Noyer, geïntercedeerde, een huis in verhuring gegeven gelegen te Valence, aan zekere Riss, dit voor ene duurtijd van 55 jaar vanaf 1 Januari 1920.

Dit was geschied ingevolge en ter uitvoering van de belofte van huurovereenkomst, aan Riss gedaan in dato 10 Oogst 1910, door de echtgenoot van dame Combier. Mijnheer Noyer, die met haar was gehuwd «*sous le régime dotal, asserti d'une société d'acquêts*» en in hoedanigheid van beheerder zijner vrouw had gehandeld. Hij had belofte van buurceel gedaan voor een duurtijd van dertig jaren, te rekenen van 1 Augustus 1918.

Voor het verwezenlijken dier belofte was dame Noyer in interdictie gesteld in 1913, onder voogdij van haar man geplaatst, welke echter de 12 Juni 1915 overleed; als voogd, in plaats van de overledene, werd aangesteld zekere Massonnet, welke echter regelmatig vervangen werd door een dokter Schneider, schoonvater van de overledene, welke als toeziende-voogd kreeg zeker Aimé.

In dato 31 December 1919 stelde de familieraad als voogd-ad-hoc aan voornoemde Vattier, met de dubbele zending: de plaats in te nemen van Dokter Schneider, welke tegenstrijdige belangen had met de minderjarigen; de beloften gedaan aan Riss te verwezenlijken — wat gedaan werd in de zin zoals boven aangehaald.

De toeziende-voogd was het echter niet eens, streefde de vernietiging, de verbreking of minstens terugbrenging der huurovereenkomst tot normale duur na.

De rechtbank van Valence stelde vast, dat ten onrechte de toeziende-voogd over het hoofd was gezien, dat deze zijn taak houdt van de wet, wat hem niet

ontnomen kan worden, zelfs niet met zijn toestemming (vonnis Revue Prat. du Notariat Belge, 1930, p. 631). De huurovereenkomst werd dan ook nietig verklaard. Dit vonnis kan niet als maatstaf dienen in België, om reden dat in de Franse wetgeving de wet van 12 Juni 1816 niet bestaat. Deze wet voorziet dat bij de rechterlijke verdeling, waarmee belangen van minderjarigen of onbekwamen gemoeid zijn, voogden en toezienende-voogden moeten samenwerken. Ze voorziet ook de aanwezigheid van tuteurs spéciaux.

Het werd door ons aanvaard, dat die wet geen afbreuk doet aan artikel 420. Het is een speciale wet, die vereenvoudiging der rechtspleging op het oog had; was ze uitgevaardigd geworden om afbreuk te doen aan artikel 420, zou dit uitdrukkelijk moeten gezegd geweest zijn.

Blijft artikel 420 in voege en heeft de voogd tegenstrijdige belangen met de minderjarige, treedt de toezienende-voogd in zijn plaats en handelt (agit). De toezienende-voogd kan dus in de licitatie toestemmen, echter niet zonder dat een andere toezienende-voogd-ad-hoc benoemd weze, vermits deze plaats nooit mag open staan. Waar Bertraux besluit: « En fait, il ne faudrait selon moi, de subrogé tuteur ad-hoc que dans le cas où tuteur et subrogé-tuteur voudraient se rendre attributaires solidairement, conjointement, de l'un ou de l'autre lot à l'encontre du mineur », vergeet hij, dat wanneer de voogd zou willen aanwerven tegen de minderjarigen en derhalve zijn plaats zou moeten afstaan aan de toezienende-voogd, deze nochtans niet handelen kan zonder dat in zijn vervanging voorzien weze, daar de plaats nooit mag openstaan; daar het toezicht over de handelingen van de voogd bestendig moet zijn.

Dit is ook het standpunt ingenomen door Mr. Mesdagh, vrederechter van het kanton St Joost-ten-Node (Journal des Juges de Paix, Februari 1943, blz. 8). Dit is het standpunt, ingenomen door rechtsleer en rechtspraak, aangehaald door Repert. Prat. du Droit Belge, Minorité, n° 687bis), in tegenstrijd met andere rechtspraak op zelfde plaats aangehaald, en die, in geval van conflict van belangen bij een rechterlijke verdeling, waarin minderjarigen betrokken zijn, de voogd wil vervangen zien door een voogd-ad-hoc en niet door de toezienende-voogd (cfr. Timmermans, Vente des Immeubles des Mineurs, p. 223).

Was artikel 420 afgeschaft door de wet van 22 Mei 1846; kon in geen geval de toezienende-voogd werkelijk de voogd vervangen zoals voorzien door artikel 420, dan zou het gelijk aan hun kant staan.

Zegt de wet van 20 Mei 1846 dat de verdeling moet geschieden in tegenwoordigheid van voogdes, bijzondere voogden en toezienende-voogden der minderjarigen, is dit te nemen in de zin van artikel 968 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtspleging, dat de aanstelling voorziet van bijzondere voogden voor ieder der minderjarigen, die tegenovergestelde belangen zou hebben; de benoeming zou dan gebeuren volgens de regels vervat in de rubriek « advies der ouders » (Wetb. Burgerlijke Rechtspleging, Titel X, artikel 882 en volg.).

Wanneer nu, voogd en toezienende-voogd samen, kopers zouden worden bij de tekoopstelling der goederen van de minderjarigen, zou er aanleiding zijn tot de aanstelling van twee toezienende-voogden-ad-hoc

(Répert. Prat. Not., 1937, p. 513, 514). Die oplossing kan door ons onderschreven worden; waarom inderdaad zou er aanleiding zijn tot verzwarende van moeilijkheden en onkosten door opvolgenlijke benoemingen van voogden.

Eens de daad gesteld, die hem in conflict brengt met de belangen van de minderjarige, herneemt de voogd zijn rechten en zijn functie.

Schickx, in zijn Traité formulaire, p. 287, t. II, gaat uit van het grondverschil in de aard der functie van voogd en toezienende-voogd: de eerste, beheerder der goederen van de minderjarige; de andere toezicht houdend op de voogd. De voogd kan de goederen van de minderjarige niet inkopen, ingevolge verbod, hem opgelegd door artikelen 450 en 1596 van het Burgerlijk Wetboek. Wil hij het toch doen, zou hij, volgens Schickx, moeten vervangen worden door een voogd-ad-hoc, en zou er een toezienende-voogd moeten benoemd worden. Dit is artikel 420 voorbij gaan.

Wel wil hij aanvaarden dat wanneer de toezienende-voogd zou willen bod doen en het goed hem toegewezen krijgen, hij zou moeten vervangen worden door een toezienende-voogd-ad-hoc. Willen beiden, voogd en toezienende-voogd, bod doen, zouden beiden moeten vervangen worden, vermits bij de verkoping van goederen van minderjarigen en onbekwamen, volgens eis van artikel 2 der wet van 12 Juni 1816, de aanwezigheid van voogd en toezienende-voogd vereist is.

De Page (t. II, Sect. VIII) Tuteurs ad-hoc, heeft er op gewezen dat de wet van 7 Oogst 1922, op het bediendencontract, een speciaal geval voorziet voor benoeming van een voogd-ad-hoc. Het Arbeidsgerecht, de Handelsrechtbank, zowel als de Vrederechter kunnen bij afwezigheid van een voogd of deze enkel verhinderd zijnde, een voogd-ad-hoc noemen.

Dit geldt evenzo voor het werkcontract (W. 10 Maart 1900), Kluyskens (Personen- en Familierecht, 315), voorziet nog een geval van aanduiding van een voogd-ad-hoc: wanneer een ouder, die een natuurlijk kind erkend heeft, dat kind, dat nog minderjarig is, aannemen wil.

Hij geeft als reden op dat de ouder niet tegelijk partij kan zijn in de akte van aanneming, en voor het kind, dat hij aannemt, in het contract toestemmen. Hij voorziet echter alsdan de benoeming van een voogd-ad-hoc, niet zoals het tegenwoordig geschiedt door de familierraad, maar zoals in de rechtspleging voorzien voor bedienden- en arbeidscontract, door de Rechtbank rechtstreeks.

Het heet: de familierraad doen tussenkomen, ware hem de macht geven om de aanneming van het kind door zijn natuurlijke vader te beletten, hetgeen met alle gezonde principes van recht en moraal strijdig zou zijn.

Dit is dan een variatie aan het principe door hem zelf aangehaald (id. onder rubriek vijfde afdeling: Toezienende-voogd, waar hij zegt: in geen enkel geval wordt de toezienende-voogd rechtstreeks door de wet aangesteld.

De Rechtbank heeft volheid van rechtsmacht; ze kan steeds leemten aanvullen in geval de rechtspraak de noodzakelijkheid daarvan aantoonst.

G. VAN DEN BERGH,
Vrederechter van het kanton Boom.

Abonneert U op het "Rechtskundig Weekblad"

RECHTSPRAAK

HOF VAN VERBREKING

1e Kamer. — 13 Januari 1949.

Voorzitter : M. Soenens.

Raadsheer-Verslaggever : M. Fettweis.

Eerste Advocaat-Generaal : M. Hayoit de Termicourt.

Wederkerige overeenkomst. — Exceptio non adimpleti contractus. — Bewijs van de daaraan ten grondslag liggende wanprestatie van de mede-contractant.

De rechter over de feiten, die de door een der partijen opgeworpen exceptio non adimpleti contractus nog niet heeft aanvaard, noch beslist heeft dat deze exceptie terecht is aangevoerd, is niet verplicht de bewering van de tegenpartij omtrent de niet-ontvankelijkheid van deze exceptie te weerleggen vooraleer uitspraak te doen over de gegrondheid daarvan.

Onjuist is de stelling, dat de exceptio non adimpleti contractus slechts ontvankelijk zou zijn indien de partij die haar opwerpt, reeds op dat ogenblik bewijst, dat haar mede-contractant zelf in gebreke gebleven is aan zijn verplichtingen uit de wederkerige overeenkomst te voldoen. De levering van dat bewijs kan in de loop van de instantie steeds aangevraagd of bevolen worden.

Cool Gaston. t./ Mommaerts P. H.

Gelet op het bestreden vonnis, op tegenspraak gewezen de 16 Januari 1945 door de Rechtbank van eerste aanleg te Nijvel, zetelende in hoger beroep;

Over het eerste middel :

Schending van de artikelen 97 der Grondwet, 1319 en 1320 van het Burgerlijk Wetboek, doordat de bestreden beslissing verzuimd heeft het middel te beantwoorden, in regelmatig door de aanleggers genomen conclusies uiteengezet en strekkende tot het van de hand wijzen van de door de verweerder ingeroepen exceptio non adimpleti contractus, om reden dat niets toeliet op 't ogenblik waarop ze werd tegengeworpen, de gegrondheid er van vast te stellen;

Overwegende dat in conclusies, genomen vóór de rechter over de feiten, de aanleggers beweerden dat de « exceptio non adimpleti contractus » niet terecht kan ingeroepen en door de rechter ontvangen worden, wanneer op 't ogenblik waarop ze is voorgesteld, niets toelaat met zekerheid of waarschijnlijkheid de gegrondheid ervan vast te stellen;

Overwegende dat de rechter over de feiten, daar hij tot nog toe noch de exceptie van niet-uitvoering door de verweerder aangevoerd heeft aangenomen, noch beslist heeft dat ze terecht ingeroepen werd, niet gehouden was de bewering van de aanleggers te weerleggen vooraleer uitspraak te doen over de gegrondheid van de exceptie;

Over het tweede middel :

Schending van de artikelen 1134 al. 3, 1135, 1183, 1184, 1315 en voor zoveel als nodig van de artikelen 867, 1612, 1613, 1673, 1749, 1884, 1948, 2082 en 2289 van het Burgerlijk Wetboek, doordat het bestreden vonnis geweigerd heeft hic et nunc een eis tot betaling van vervallen huurgelden toe te staan, een deskundig onderzoek beveelt aangaande het gebeurlijk bestaan van zekere tekortkomingen van de zijde van de verhuurders, als wanneer de exceptio non adimpleti contractus de vordering van de aanleggers slechts kan

verlammen, indien de partij die ze inroept hic et nunc tenminste de werkelijkheid bewijst van de tekortkoming, waarop die partij zich tegenover haar contractant beroept;

Overwegende dat, naar het middel, de partij bij een wederkerig contract, tegen welke de uitvoering van haar verbintenissen vervolgd wordt, slechts ontvankelijk is in de exceptio non adimpleti contractus, indien zij bewijst, op het ogenblik waarop ze deze exceptie aanvoert, dat haar co-contractant zelf in gebreke is gebleven de hem door het contract opgelegde prestaties te doen;

Overwegende dat degene, die de exceptio non adimpleti contractus in rechte inroept, krachtens artikel 1315, alinea 2, van het Burgerlijk Wetboek, het bewijs van de gegrondheid dezer exceptie moet inbrengen;

Maar overwegende dat, indien dit bewijs in de aanleg moet geleverd worden, noch artikel 1315, noch enige andere wetbepaling, in die zaken, de toepassing van de regels van het gemeen recht aangaande de bewijislevering uitsluiten;

Dat dienvolgens onderzoeksmaatregelen, zoals een getuigenverhoor of een deskundig onderzoek tijdens de aanleg aangevraagd of bevolen kunnen worden, voor zoveel de voorwaarden, waarvan de wet de ontvankelijkheid dezer bewijsmiddelen doet afhangen, verenigd zijn;

Dat het middel in rechte niet opgaat;

Om die redenen,

Verwerpt de voorziening;

Veroordeelt de aanleggers tot de kosten en tot een vergoeding van 150 frank jegens de verweerder.

HOF VAN VERBREKING

2e Kamer — 6 Januari 1949..

Eerste Voorzitter : M. Soenens.

Raadsheer-Verslaggever : M. Bail.

Advocaat-Generaal : M. Colard.

Burenrecht. — Herstel van dijk.

Op de eigenaar van een aan een stromend water gelegen erf rust geen enkele verplichting, noch contractuele, noch wettelijke om het zich op dat erf bevindend gedeelte van de dijk te herstellen, waarin zich een breuk heeft gevormd, waardoor water vloeit en een naburig erf overtroomt.

Graaf John de Marnix de Sainte Aldegonde t/ Cammaert K.

Gelet op het bestreden vonnis, op 25 Juni 1946 door de Rechtbank van eerste aanleg te Mechelen op tegenspraak gewezen;

Over het enig middel, schending van de artikelen 544, 651, 1145, 1147, 1382, 1383 van het Burgerlijk Wetboek, 97 van de Grondwet,

doordat het bestreden vonnis weigert verweerder in cassatie aansprakelijk te verklaren voor de schade door eiser geleden ten gevolge van verweerders verzuim de kwestieuze dijk te herstellen en te onderhouden om reden dat « men ook bezwaarlijk kan aannemen dat er in hoofde van beroeper een fout bestaat met de dijk niet te herstellen nadat hij eigenaar is geworden; dat, inderdaad, geen enkele beschikking,

noch wettelijke, noch contractuele hem zulks oplegt», dan wanneer het eigendomsrecht beperkt is door de rechten van de derden, namelijk van de geburen, en, bijgevolg, aan de eigenaar de plicht oplegt zijn eigendom te onderhouden en alle maatregelen te treffen om te beletten dat zijn verzuim schade aan derden zou veroorzaken :

Overwegende dat het bestreden vonnis hierop wijst, dat de aanlegger tot staving van zijn aanspraak doet gelden, dat zijn te Bornem-Branst gelegen eigendom regelmatig, tweemaal daags, onder water komt door de Schelde en dat die overstromingen voortkomen door een steeds breder en dieper wordende bres in de Scheldedijk (Zomerdijk) gelegen op de eigendom van verweerder;

Doch overwegende dat het bestreden vonnis hierop wijst, zonder dienaangaande te worden bestreden, dat geen contractuele verplichting de verweerder oplegt de dijk te herstellen;

Overwegende, anderzijds, dat geen enkele der in het middel ingeroepen wetsbepalingen dergelijke verplichting oplegt;

Dat, bijgevolg, bij ontstentenis van wettelijke of contractuele verplichting, geen werk tot aanleggen of herstellen van de dijk kan geëist worden van de verweerder;

Dat, eindelijk, het vonnis; door te wijzen op de ontstentenis van uit de wet, of uit de overeenkomst, of uit het gebruik ontstane verplichting, zijn beslissing gemotiveerd heeft, en, derhalve, art. 97 der Grondwet niet heeft overtreden;

Om die redenen :

Verwerpt de voorziening;

Veroordeelt aanlegger tot de kosten en tot een vergoeding van 150 fr. jegens de verweerder.

HOF VAN VERBREKING

2e Kamer — 13 December 1948

Voorzitter : M. Wouters.

Raadsheer-Verslaggever : M. de Clippele.

Eerste Advocaat-Generaal : M. Hayoit de Termicourt.

1. Politierechtbank. — Verwittiging om te verschijnen overeenkomstig art. 147 Sv. — Door wie moet de verwittiging worden uitgebracht ? — Gevolgen van de vrijwillige verschijning.

2. Bioscoop. — Verplichtingen van de bioscoopexploitant ingevolge de wet van 1 September 1920.

1. Geen enkele wetsbepaling eist, dat de verwittiging tot verschijning voor de politierechtbank moet uitgebracht worden door de deurwaarder. Blijkens artikel 147 Sv. mogen de partijen vrijwillig verschijnen op een eenvoudige verwittiging. Daaruit volgt, dat welke ook de opdracht of de hoedanigheid zij van hem, die de verwittiging gedaan heeft, de zaak regelmatig bij de politierechtbank is aanhangig gemaakt door de verwittiging, gevolgd door de persoonlijke verschijning van de partij en de door haar in de zaak gevoerde verdediging.

2. De ondernemer van een bioscoopbedrijf is verplicht, indien hij niet zelf ter plaatse aanwezig is, de vereiste maatregelen te nemen tot naleving van de voorschriften van de wet van 1 September 1920.

Bonnevalle O.

Gelet op het bestreden vonnis, op 27 Oogst 1948

gewezen door de Correctionele Rechtbank van Gent, beslissende in aanleg van beroep;

Over het eerste en het tweede middel samen :

het eerste : schending van de artikelen 145 en 147 van het Wetboek van Strafvordering, van de artikelen 1131 en 1133 van het Burgerlijk Wetboek, doordat de dagvaarding om te verschijnen voor de eerste rechter nietig was, zelfs aangezien als verwittiging, daar zij gegeven werd door een politieagent, alhoewel het Openbaar Ministerie enkel opdracht gegeven had aan deurwaarders, zodat — vermits deze nietigheid opgeworpen werd in limine litis — de zaak nooit regelmatig aanhangig werd gemaakt voor de Politierechtbank, hetzij door een geldige dagvaarding, hetzij door een wettige verwittiging, hetzij door een verschijning die vrijwillig was :

het tweede : schending van artikel 97 der Grondwet, doordat het bestreden vonnis niet antwoordt op de door aanlegger in beroep nedergelegde conclusie, waarin hij opwierp dat de vervolgingen bij gebrek aan regelmatige dagvaarding niet-ontvankelijk waren :

Overwegende dat het vonnis van de eerste rechter, waarnaar het bestreden vonnis verwijst, in antwoord op de conclusie van aanlegger, die de nietigheid opwierp van de dagvaarding vóór de eerste rechter, vaststelt dat de dagvaarding gegeven werd door een politieagent en dat aanlegger in persoon verscheen voor de Politierechtbank, waar hij zich op de grond der zaak heeft verdedigd; dat het vonnis er uit afleedt dat deze dagvaarding ten minste geldt als verwittiging;

Overwegende dat geen enkele wetsbepaling eist dat de verwittiging tot verschijning voor de Politierechtbank zal gegeven worden door een deurwaarder en dat luidens artikel 147 van het Wetboek van Strafvordering de partijen mogen verschijnen op een eenvoudige verwittiging;

Waaruit volgt dat, welk ook de opdracht of de hoedanigheid was van hem, die de verwittiging gedaan heeft, de zaak regelmatig aanhangig werd gemaakt bij de Politierechtbank door deze verwittiging, gevolgd door de persoonlijke verschijning van aanlegger en zijn verdediging over de grond;

En waaruit ook volgt dat het bestreden vonnis een gepast antwoord heeft gegeven op de conclusie;

dat het eerste middel in rechte en het tweede middel in feite niet opgaan;

Over het derde middel : schending van artikel 3 van de wet van 1 September 1920, van artikelen 66 en 67 van het Strafwetboek en van de artikelen 1319 en 1320 van het Burgerlijk Wetboek, alsook van artikel 97 der Grondwet, doordat het bestreden vonnis bewezen verklaart dat aanlegger een minderjarige van min dan 16 jaar in de cinemazaal toegelaten heeft, dan wanneer het anderzijds aanneemt dat aanlegger afwezig was en aldus ten laste van aanlegger geen enkel persoonlijke daad aanstipt van medewerking tot het misdrijf of van onderrichting om het te plegen, en dan wanneer het zich aldus steunt op een motivering die tegenstrijdig is :

Overwegende dat het bestreden vonnis, bij overneming van de beweegredenen van de eerste rechter, de schuldigverklaring van aanlegger motiveert door de beschouwing, dat zijn afwezigheid op het ogenblik der feiten niet belet dat hij onder toepassing valt van artikel 3 der wet van 1 September 1920 omdat « hij een minderjarige van min dan 16 jaar in de cinemazaal toegelaten had, « laissé pénétrer ou toléré », dat hij met het oog op de morele bescherming van de jeugd alle nodige voorzorgen moest nemen om iedere vergissing te vermijden en vervolgens de ouderdom van de jonge mensen na te zien »;

Overwegende dat de rechter aldus wel bepaalde

feiten ten laste van aanlegger aanstipt en dat hij terecht beslist dat de wet van 1 September 1920 degene straft die, er toe gehouden, de nodige maatregelen niet heeft getroffen met het oog op de naleving van de wettelijke voorschriften;

Dat het middel niet kan aangenomen worden;

Over het vierde middel: (zonder belang);

Over het vijfde middel: (zonder belang);

En overwegende dat de substantiële of op straf van nietigheid voorgeschreven rechtsvormen werden nageleefd en dat de beslissing overeenkomstig de wet is;

Om die redenen:

Verwerpt de voorziening;

Veroordeelt aanlegger tot de kosten.

HOF VAN VERBREKING

Vacantiekamer — 2 September 1948

Voorzitter: M. Wouters.

Raadsheer-Verslaggever: M. Simon.

Advocaat-Generaal: M. Colard.

1. Getuige (in strafzaken). — Het al dan niet horen van getuigen staat ter vrije beoordeling van de rechter.

2. Rechterlijke inrichting (in strafzaken). — a) Volgorde van de behandeling der terechtzitting. — b) Dezelfde persoon, die in eerste aanleg als griffier werkzaam is geweest, kan ook in hoger beroep als zodanig fungeren.

3. Middelen tot verbreking. — a) Beweerde nietigheid tijdens het voor-onderzoek. — b) Gemis aan feitelijke grondslag. — c) Kennisneming van de zaak niet onttrokken aan de kamer, bij dewelke zij aanhangig was. — d) Schending van de rechten der burgerlijke partij.

4. Vonnis (in strafzaken). — Moet niet uitgesproken worden in aanwezigheid van de burgerlijke partij.

1. Het al dan niet horen van bepaalde getuigen staat ter vrije beoordeling van de rechter daar getuigen slechts worden gehoord « zo er aanleiding toe bestaat » (Art. 190 Sv.); de redenen van het niet-horen behoeven in het vonnis niet te worden vermeld, tenzij de verdachte bij conclusie heeft verzocht bedoelde getuigen te horen.

2. a) De volgorde van de behandeling der terechtzitting, bepaald bij de artt. 153 en 190 Sv. is niet op straffe van nietigheid voorgeschreven.

b) De rechtsbeginselen, die zich verzetten tegen de deelneming aan de berechting in hoger beroep door een rechter, die reeds in eerste aanleg aan de berechting heeft deelgenomen, betreffen niet de griffier, daar deze niet deelneemt aan de beraadslagingen.

3. a) Wanneer de krijgsauditeur bij het vooronderzoek een getuige, die de Nederlandse taal niet machtig is, heeft gehoord zonder bijstand van een tolk, zo is zulks geen grond tot cassatie.

b) De bewering, dat het proces-verbaal der terechtzitting niet toelaat vast te stellen in welke taal en in welke bewoordingen een getuige de eed heeft afgelegd, mist blijkens het proces-verbaal feitelijke grondslag.

c) Het middel, ontleend aan het feit, dat verdachte na de verbreking van het arrest van de eerste kamer van het Krijgshof en nadat hij gedagvaard was voor de tweede kamer, die de zaak op vordering van het

O.M. voor onbepaalde tijd uitstelde, later gedagvaard werd voor de eerste kamer, anders samengesteld, kan niet tot cassatie leiden, daar blijkt dat de tweede kamer niets anders heeft gedaan dan de zaak uit te stellen, zonder in het onderzoek daarvan te treden, zodat de kennisneming van de zaak niet onttrokken werd aan de eerste kamer, bij dewelke zij aanhangig was.

d) Verdachte kan haar vordering tot cassatie niet doen steunen op de eventuele schending van de rechten der burgerlijke partij.

4. Geen enkele wetsbepaling schrijft voor, dat de arresten en vonnissen moeten worden uitgesproken in aanwezigheid van de burgerlijke partij.

Mermuys Yvonne t/ Pauwels, Rotsaert, De Meyer, Eeckeloo, b.p.

Gelet op :

1) het bestreden arrest gewezen de 19 Mei 1948 waarbij het Militair Gerechtshof weigert de debatten opnieuw te openen en een aanvullend onderzoek te bevelen;

2) het arrest gewezen diezelfde dag waarbij bovenvermeld Hof aanlegster tot levenslange dwangarbeid veroordeelt en uitspraak doet over de eisen van de burgerlijke partijen;

A) Aangaande de beslissing over de publieke vordering :

Over het eerste middel, dat navolgende feiten inroept :

1° de processen-verbaal van de zittingen van de Krijgsraad zijn niet ondertekend door de Voorzitter en de griffier van dit rechtscollege, zij vermelden niet dat de getuigen de eed hebben afgelegd met de bij de wet voorgeschreven bewoordingen;

2° de vermeldingen van die processen-verbaal laten niet toe de identiteit na te gaan van een aantal der getuigen die door de Krijgsraad gehoord zijn geweest;

3° twee van de opgeroepen getuigen werden niet gehoord wegens hun verwantschap met aanlegster, wanneer niet blijkt dat die verwantschap zich verzet tegen het verhoor van die getuigen;

4° nadat de burgerlijke partij aan de beurt was gekomen werden nog getuigen gehoord :

Overwegende dat blijkens de stukken der rechtspleging de zaak onderzocht en berecht werd door de Krijgsraad gedurende de zittingen dd. 21 en 24 Mei 1947; dat de processen-verbaal van die zittingen ondertekend zijn zowel door de Voorzitter als door de griffier van dit rechtscollege en vermelden dat de getuigen vooraleer hun verklaringen te doen, onder aanroeping van Gods naam, de eed hebben afgelegd geheel de waarheid, niets dan de waarheid te zeggen;

Overwegende dat de processen-verbaal der zittingen de namen, voornamen, leeftijd, beroep van de getuigen vermelden, evenals de gemeente waar zij hun woonplaats hebben;

Overwegende dat luidens artikel 190 van het Wetboek van Strafvordering, dat van toepassing is op de procedure vóór de Krijgsraad, de getuigen worden gehoord zo er aanleiding toe bestaat, waaruit volgt dat de rechtbanken gerechtigd zijn tot weigering van het verhoor van een getuige telkens

als zij achten dat dit verhoor niet kan bijdragen tot het onthullen van de waarheid;

Dat uit de processtukken niet blijkt dat de beklaagde bij conclusie het verhoor van de in het middel bedoelde getuigen heeft aangevraagd en derhalve de Krijgsraad niet de redenen van zijn weigering moest aangeven bij een gemotiveerd vonnis;

Overwegende dat de orde der pleegvormen bepaald door artikelen 153 en 190 van het Wetboek van Strafvordering, niet voorgeschreven is op straf van nietigheid, dat wijl de burgerlijke partijen aan het woord zijn gekomen voor de beklaagde de rechten van de verdediging niet geschonden zijn geweest;

Dat het middel dus niet kan aangenomen worden;

Over het tweede middel : onregelmatige samenstelling van het Militair Gerechtshof en schending der rechten van de verdediging, doordat de heer J. Decock, die, tijdens de behandeling der zaak door de Krijgsraad als griffier optrad, dienst heeft gedaan als griffier van het Militair Gerechtshof tijdens de behandeling der zaak die beëindigd werd door de aangevallen beslissing :

Overwegende dat de rechtsbeginselen die er zich tegen verzetten dat de rechter die deel nam aan de berechting van een zaak in eerste aanleg, deel zou nemen aan de berechting van diezelfde zaak door het rechtscollege in hoger beroep, niet gelden voor de griffier, daar deze geen deel neemt aan de beraadslagingen der rechters;

Dat het middel derhalve niet opgaat;

Over het derde middel : 1° de Krijgsauditeur heeft getuige Jersynski gehoord zonder bijstand van een tolk wanneer, blijkens de vermeldingen van het proces-verbaal der zitting gehouden op 21 Mei 1947 door de Krijgsraad, die getuige de Nederlandse taal niet machtig is; 2° de vermeldingen van bovenbedoeld proces-verbaal laten niet toe vast te stellen in welke taal en met welke bewoordingen Jersynski de eed heeft afgelegd;

Overwegende dat de beweerde nietigheid begaan tijdens het vooronderzoek geen grond geeft tot verbreking;

Overwegende dat het proces-verbaal der terechtzitting van 21 Mei 1947 in aanhef vermeldt: 1° dat de getuige Jersynski Willem de Nederlandse taal niet sprekende, de heer Jan Bontinck, 40 jaar oud, als tolk werd benoemd en onder aanroeping van Gods naam de bij artikel 332 van het Wetboek van Strafvordering voorgeschreven eed heeft afgelegd; 2° dat de daarna gehoorde getuigen vooraleer hun verklaring te doen de eed hebben afgelegd in de bij artikelen 155, 189 van het Wetboek van Strafvordering voorgeschreven bewoordingen onder aanroeping van Gods hulp;

Overwegende dat deze laatste vaststelling die, wat getuige Jersynski betreft, gegrond is op de vertaling van een regelmatig benoemde en beëdigde tolk, insluit dat « Jersynski de eed heeft afgelegd overeenkomstig voorbedoelde wetsbepalingen en het Besluit dd. 4 November 1814 van de Prins Souverein;

Dat het middel in feite mist;

Over het vierde middel : schending der wet doordat betichte, na de verbreking van het arrest van de eerste kamer van het Krijgshof, gedagvaard geweest zijnde vóór de tweede kamer van dat Hof, de zaak, om een onbekende reden op vraag van het Openbaar Ministerie onbepaald werd uitgesteld, waarna beklaagde gedagvaard werd voor de eerste kamer anders samengesteld, alhoewel op dit ogenblik de tweede kamer nog bestond :

Overwegende dat uit de vermeldingen van het proces-verbaal der terechtzitting dd. 16 Maart 1948 blijkt dat de tweede kamer van het Militair Gerechtshof niet het onderzoek der zaak begonnen heeft en niets anders gedaan heeft dan op vordering van het Openbaar Ministerie, de zaak « sine die » uit te stellen, waaruit volgt dat de kennisname der zaak niet onttrokken werd aan de kamer bij dewelke zij aanhangig was;

Dat aldus het middel niet kan aanvaard worden;

Over het vijfde middel : schending der wet doordat het Militair Gerechtshof :

1° bij voorbereidend arrest uitgesproken de 19e Mei 1948 de conclusie heeft verworpen bij dewelke aanlegster de heropening der debatten en een wijder onderzoek aanvroeg;

2° het eindarrest uitgesproken op bovenvermelde dag heeft opgesteld voor de uitspraak van het voorbereidend arrest;

3° de burgerlijke partij niet aanhoord heeft over de gepastheid van de heropening der debatten en van het wijder onderzoek, welke door aanlegster werden aangevraagd, alhoewel die partij aanwezig was op het ogenblik van bedoelde aanvraag;

4° aanlegsters raadsman wel heeft toegelaten voormelde conclusies te ontwikkelen, doch aanlegster zelve desaangaande niet heeft gehoord en haar niet de gelegenheid heeft gegeven het laatste woord te voeren;

5° bij zijn eindarrest verklaart dat de debatten niet werden opnieuw geopend, wanneer het proces-verbaal der zitting vaststelt dat de Voorzitter na de debatten gesloten te hebben, zich verwijderd heeft in de Raadkamer;

6° het bestreden incidenteel arrest heeft uitgesproken buiten de aanwezigheid en van het Openbaar Ministerie en van de burgerlijke partij;

Overwegende dat waar het Militair Gerechtshof bij een wettelijk gemotiveerd arrest geweigerd heeft de debatten opnieuw te openen en een wijder onderzoek te bevelen, het gebruik heeft gemaakt van zijn soevereine beoordelingsmacht;

Overwegende dat het tweede onderzoek van het middel is gestaafd op feiten welke noch uit de bestreden arresten noch uit enig stuk der rechtspleging blijken;

Dat het derde onderdeel van het middel berust op een feit dat, ware het bewezen, een schending zou uitmaken van de rechten der burgerlijke partij, dat aanlegster zulk een schending niet kan inroepen tot ondersteuning van haar eis tot verbreking;

Dat uit niets blijkt dat de beklaagde of dezes raadsman het woord heeft gevraagd om aan het Openbaar Ministerie antwoord te mogen geven en dat zij desondanks het woord niet heeft gekregen;

Overwegende dat het vijfde onderdeel van het middel is gesteund op een verwarring tussen de debatten aangaande het verzoek om heropening der debatten en wijder onderzoek en de heropening van de debatten over de zaak ten gronde;

Over het zesde onderdeel van het middel :

Overwegende dat de bestreden arresten beide vermelden dat de heer De Pieter, Substituut-Auditeur Generaal bij de uitspraak aanwezig is geweest, dat die vermelding niet wordt tegengesproken door het proces-verbaal der terechtzitting, dat geen wetsbepaling voorschrijft dat de arresten en vonnissen moeten uitgesproken worden in aanwezigheid van de burgerlijke partij;

Dat het middel dus in geen van zijn onderdelen opgaat;

Over het zesde middel : (zonder belang);

Om die redenen,

Verwerpt de voorziening;

Verwijst aanlegster tot de kosten.

HOF VAN VERBREKING

2e Kamer. — 29 November 1948.

Voorzitter-Verslaggever : M. Wouters.

Advocaat-Generaal : M. Janssens de Bisthoven.

1. Overgangsrecht. — Rechtsmacht van de rechter in hoger beroep bij wetswijziging.

2. Epuratie. — Toepasselijkheid van de wet van 14 Juni 1948. — Tijdstip van het verbindend worden dezer wet. — Motivering.

1. *Geen enkele wetsbepaling gebiedt de rechter in hoger beroep noch laat hem toe in geval van wetswijziging een bij hem aanhangige vordering te verwijzen naar de rechter in eerste aanleg, die uitspraak heeft gedaan over de zaak, opdat deze de nieuwe bepalingen zou toepassen.*

In dergelijk geval spreekt de rechter in hoger beroep zelf recht over de zaak en past zelf de nieuwe wet toe, indien zulks behoort.

2. *Bij gebreke van de vaststelling van een ander tijdstip in de wet van 14 Juni 1948 betreffende de epuratie in zake burgertrouw, is deze wet overeenkomstig art. 4, lid 2 van de wet van 18 April 1898 verbindend geworden de tiende dag na die der dagtekening (26 Juni 1948) van het Staatsblad, in hetwelk zij is afgekondigd.*

Het Hof van Beroep is geenszins verplicht de appellant te verzoeken overeenkomstig de nieuwe wet conclusies in te dienen, daar iedereen geacht wordt de wet te kennen. Bij gebreke van een desbetreffende conclusie mocht het Hof van Beroep de duur van het verval van rechten beperken zonder de reden van deze beslissing te moeten opgeven. Indien het Hof van Beroep, zoals in casu, de duur van het verval van rechten beperkt zonder nader aan te wijzen welke rechten bedoeld zijn, moet het arrest geacht worden impliciet te bepalen, dat alle in art. 123 sezies Sw. vermelde rechten zonder uitzondering vervallen zijn.

Hoste S. t./ Procureur Generaal bij het Hof van Beroep te Brussel.

Gelet op het bestreden arrest gewezen de 14 Juli 1948 door het Hof van Beroep te Brussel;

Over het eerste middel : schending van de artikelen 97 van de Grondwet; 2, 4, 6 van het Besluit-Wet van 19 September 1946 betreffende de burgerlijke epuratie; 2, 3, 4, 6 van de wet van 14 Juni 1948, betreffende de epuratie in zake burgertrouw, doordat het bestreden arrest, dat op het verhaal door eiser genomen tegen het vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg beslist, gezegd verhaal verwerpt om reden dat « de eerste rechter uit deze bescheiden het bewijs heeft kunnen putten van het lidmaatschap van het V.N.V. en van De Vlag, dan wanneer het Hof van Beroep — rechter over de grond — zelf over de feiten moest beslissen en zelf moest nazien of de kwestieuze lidmaatschappen — die door eiser betwist waren — in hoger beroep nog bewezen waren gebleven en zich niet kon vergenoegen met de vaststelling, dat de eerste rechter het bewijs er van uit bescheiden had kunnen putten;

Overwegende dat de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel het verzet, aangezegd door aanlegger tegen de beslissing van de Krijgsauditeur, ingevolge derwelke zijn naam werd vermeld op de lijst, opgemaakt overeenkomstig artikel 4 van het Besluit-Wet van 19 September 1945, heeft verworpen op grond o.m. van zijn toetreden tot het V.N.V. en van het feit dat hij, tijdens de bezetting, een ijverig voorstander is geweest van de nieuwe orde;

Overwegende dat het bestreden arrest, uit verschillende feiten welke het bewezen verklaart door de overgelegde bescheiden, het gevolg trekt dat de eerste rechter uit die bescheiden het bewijs heeft kunnen putten, dat aanlegger lid is geweest van het Vlaams Nationaal Verbond (V.N.V.) en van de Duits Vlaamse arbeidsgemeenschap (De Vlag) van 1 Januari 1942, dat het arrest bovendien niet bewezen verklaart, dat beroeper, zoals hij beweerde, sabotage heeft gepleegd tegen het V.N.V.;

Dat de aangevallen beslissing, het beroepen vonnis op voormelde gronden bevestigend, ondubbelzinnig constateert dat naar het oordeel van het Hof bovenbedoelde lidmaatschappen bewezen zijn gebleven door de debatten vóór het Hof;

Dat alçus het middel feitelijke grondslag mist;

Over het tweede middel : schending van de wet van 14 Juni 1948 betreffende de epuratie in zake burgertrouw; van het Besluit-Wet van 19 September 1945 betreffende de burgerlijke epuratie; van artikel 97 van de Grondwet, doordat het bestreden arrest uitspraak heeft gedaan over een voorziening gericht tegen een beslissing van de Rechtbank, uitspraak doende krachtens het Besluit-Wet van 19 September 1945, die door de wet van 14 Juni 1948 te niet gedaan werd en gezegde wet op eiser toepast, zonder hem verzocht te hebben zijn verdediging overeenkomstig gezegde wet voor te stellen, dan wanneer ten gevolge van de tussenkomst van de wet van 14 Juni 1948, die geheel andere principes dan het Besluit-Wet dd. 1945 aanneemt — eisers verhaal voor de Rechtbank verzonden moest worden op straf van hem van een graad van verhaal te beroven, dan wanneer het Hof eiser, in elk geval, moest verzoeken zijn verdediging en zijn besluiten volgens de nieuwe wet voor te stellen alvorens overeenkomstig deze wet te beslissen, dan wanneer het bestreden arrest geen redenen inroept om de toepassing die het doet van de wet van 14

Juni 1948 te rechtvaardigen en, namelijk: 1) geen redenen aanduidt om het verval der rechten voor vijftien jaar te rechtvaardigen; 2) verzuimt de rechten te bepalen, van dewelke het verval behouden wordt:

Overwegende dat de Rechtbank door de uitspraak van bovenbedoeld vonnis haar rechtsmacht heeft uitgeput;

Dat geen enkele wetsbepaling de rechter in hoger beroep gebiedt noch toelaat, in geval van wetswijziging, een bij hem aanhangige eis te verwijzen naar de eerste rechter, die uitspraak heeft gedaan over de grond, opdat deze de nieuwe wetsbepalingen zou toepassen;

Dat in dergelijk geval de rechter in tweede aanleg de zaak berecht en, indien het behoort, zelf de nieuwe wet toepast;

Dat derhalve het eerste onderdeel van het middel in rechte faalt;

Overwegende dat de wet van 14 Juni 1948 betreffende de epuratie, afgekondigd in het Staatsblad van 26 Juni 1948 bij gebreke van een met artikel 4 alinea 1 der wet van 18 April 1898 strijdige bepaling, verplichtend was de 12 Juli 1948, dag waarop volgens het proces-verbaal der zitting de zaak opgeroepen werd en onderzocht volgens de voorschriften van artikel 3 van het Besluit van 15 Februari 1946;

Dat voormeld proces-verbaal constateert dat aanlegger werd gehoord en dat zijn verweermiddelen werden ontwikkeld door zijn raadsman Meester Van Cauwelaert;

Dat niemand wordt geacht niet de wet te kennen waaruit volgt dat het Hof van Beroep geenszins de plicht had aanlegger te verzoeken om zijn besluiten volgens de nieuwe wet voor te stellen;

Overwegende dat ook dit onderdeel van het middel in rechte faalt;

Overwegende met betrekking tot het derde onderdeel van het middel, dat de feiten, welke het bestreden arrest soeverein bewezen verklaart, luidens artikel 2 der wet van 14 Juni 1948 de levenslange of tijdelijke vervallenverklaring rechtvaardigen van al de of van een gedeelte der bij artikel 123 sexies van het Strafwetboek voorziene rechten;

Overwegende dat het arrest het levenslang verval van alle in artikel 123 sexies vermelde rechten, welk het gevolg was van het instandhouden van de inschrijving op bovenvermelde lijst, vervangt door een tijdelijk verval;

Dat bij gebreke van conclusie desbetreffend het bestreden arrest de duur van het verval mocht beperken zonder de reden aan te geven om dewelke het Hof de beroepen beslissing alzo wijzigt en de duur van het verval tot vijftien jaar bepaalt;

Overwegende dat uit het vorenstaande insgelijks volgt dat het bestreden arrest duidelijk alhoewel impliciet bepaalt dat aanlegger vervallen is van al de rechten, zonder uitzondering vermeld in artikel 123 sexies;

Dat bij gebreke van conclusie het bestreden arrest zich niet daarover wijder moest uitlaten;

Om die redenen,

Verwerpt de voorziening; veroordeelt aanlegger tot de kosten.

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

8e kamer — 27 November 1948.

Voorzitter : M. Van der Heyde.

Raadsheren : M.M. Sepulcre en Valentin.

Openbaar Ministerie : M. Willems.

Pleiter : Mr J. Desmedt, van Antwerpen.

Epuratie in zake burgertrouw. — Toepassing der wet van 14 Juni 1948 in graad van beroep op de rechtsplegingen ingeleid onder het bestaan der Besluit-wet van 19 September 1945. — Ontvankelijkheid van het nieuw verhaal op voet van artikel 15 der nieuwe wet als wanneer het Hof van Beroep nog ter zake geen uitspraak gedaan heeft.

Het Hof van Beroep is bevoegd om uit te spreken in graad van beroep, in de zaken waarmede ze belast was onder het in voege zijn der oude besluit-wet van 19 September 1945, afgeschaft door de wet van 14 Juni 1948, en moet deze laatste wet toepassen. Wanneer een nieuw verhaal is ingediend op basis van artikel 15 der wet van 14 Juni 1948, als wanneer het Beroepshof nog niet beslecht heeft over het beroep aangelegd tegen een vonnis van eerste aanleg dat de inschrijving op de lijst van de Krijgsauditeur heeft behouden, meent het Hof gelegen te wachten voor zijn uitspraak totdat de rechter in eerste aanleg zelf heeft uitgesproken op het nieuw verhaal.

Een vervallenverklaring is opgelopen, volgens de termen van artikel 15 der wet van 14 Juni 1948, van af het ogenblik waarop de rechten die ze treft, door hun titularis niet meer mogen uitgeoefend worden.

Slaets Joannes H.

Vooraleer de tekst van het arrest te publiceren delen wij hieronder de besluiten mede genomen voor aanlegger, alsmede de besluiten van het Openbaar Ministerie.

* * *

Besluiten voor Slaets J.

Aangezien het Hof onbevoegd is om te oordelen met inachtnaam van de nieuwe wet van 14 Juni 1948;

Aangezien, in geval het Hof zou oordelen op grond der nieuwe wet, een graad van aanleg zou ontnomen worden aan beroeper, dewelke krachtens de nieuwe wet de zaak aanhangig maken kan bij de burgerlijke rechtbank en waartegen beroep mogelijk is;

Aangezien het Hof dan ook onbevoegd is om uitspraak te doen over het huidig geding, gezien de nieuwe wet geen overgangsbepalingen voorziet;

Om die redenen,

Behage het het Hof zich onbevoegd te verklaren en te handelen als naar recht.

* * *

Besluiten van het Openbaar Ministerie

Gezien de besluiten nedergelegd door partij Slaets op 18 September 1948 voor de 8e kamer van het Hof van Beroep te Brussel en strekkende tot het horen verklaren door het Hof dat het onbevoegd is om recht te spreken op het beroep aangelegd op 12 December 1947 door partij Slaets en door de heer Krijgsauditeur te Antwerpen op dezelfde datum tegen het tegen-sprekelijk vonnis verleend op 6 December 1947 door

Abonneert U op Rechtskundig Weekblad

de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, dat ongegrond verklaard heeft het verzet aangetekend op 15 September 1947 tegen de beslissing dd. 17 Juni 1946 van de heer Krijgsauditeur te Gent, aan Slaets betekend op 3 September 1947, waarbij de naam van partij Slaets gebracht werd op de lijst voorzien door artikel 4 der Besluit-wet van 19 September 1945 betreffende de epuratie in zake burgertrouw, met het oog op de vaststelling van het levenslang verval van het geheel der bij artikel 123 sexies van het Strafwetboek bedoelde rechten, welk hij oploopt bij toepassing der beschikkingen van artikel 2, 2°, der Besluit-wet van 19 September 1945 en dat voortvloeit uit het lidmaatschap aan het V.N.V. van partij Slaets;

Aangezien de beroepen ontvankelijk zijn;

Overwegende dat de openbare vordering regelmatig is in gang gesteld en hangend is voor het Hof van Beroep ter stede van vóór de bekendmaking der wet van 14 Juni 1948 betreffende de epuratie in zake burgertrouw, die in haar artikel 14 de opheffing voorziet van de Besluit-wet van 19 September 1945, alsmede de besluiten van de Regent van 15 Februari 1946 en van 1 Juni 1946, betreffende hetzelfde voorwerp;

Overwegende dat de wetgever in de nieuwe wet geen overgangsbepalingen heeft voorzien aangaande de zaken die ingediend waren tijdens het bestaan der oude wet, behalve voor wat de zaken betreft voorzien onder artikel 7, dat hij nochtans geen formele beschikkingen heeft getroffen, betreffende de toepassing der nieuwe wet op de toestanden die geschapen zijn onder het bestaan der oude wet en hun uitwerksels verlengen onder het in voege treden der nieuwe wet, dat dus in die omstandigheden onmiddellijk toepassing dient gedaan van de nieuwe wet, zelfs vóór de toekomstige gevolgen van toestanden geschapen onder het bestaan der oude wet (cfr. De Page : Droit civil belge, T. I, uitgave 1939, nr 231, blz. 280; Verbreking 29 April 1929, Pas. 1929, I, 178);

Overwegende dat nergens in de wet van 14 Juni 1948 vermeld is dat de zaken die hangend zijn vóór het Hof van Beroep, moeten verzonden worden naar de rechtbank van eerste aanleg, in geval dat, zoals in casu, een nieuw verhaal, ontvankelijk of niet, zou ingediend zijn op basis van artikel 15 der nieuwe wet;

Overwegende dat, indien de wetgever had gewild dat, door het eenvoudig in voege treden der nieuwe wet, de dagvaardingen betekend ingevolge de oude wetsoepalingen zouden nietig zijn en dat de zaken die regelmatig aanhangig gemaakt waren bij de rechtsmachten, aan deze laatste zouden onttrokken worden, de wetgever het voorzeker zou gezegd hebben (cfr. Brussel, 31 December 1887, Pas. 1888, II, 285);

Overwegende dat de wetten die de bevoegdheid en de rechtsvordering wijzigen, behalve uitdrukkelijke tegenstrijdige beschikking, als toepasselijk op de in gang zijnde processen moeten aanzien worden (cfr. De Page, ibidem, nr 232, blz. 287 en de daarin aangestipte rechtspraak : Verbreking, 30 November 1933, Pas. 1934, I, 88; Verbreking, 18 Februari 1937, Pas. 1937, I, 63; Verbreking, 27 Januari 1938, Pas. 1938, I, 23, enz.);

Overwegende dat, in principe, de wetten betreffende de staat der personen onmiddellijk van toepassing zijn, zelfs wat betreft de toestanden geschapen onder het bestaan van een vorige wet (cfr. De Page, ibidem, nr 232, blz. 288);

Overwegende ten ander dat partij Slaets beweert dat het Hof zich onbevoegd zou moeten verklaren, omdat zij een nieuw verhaal heeft ingediend op basis van artikel 15 der wet van 14 Juni 1948, waardoor men zou moeten besluiten dat het Hof niet meer zou mogen

beslechten over de beroepen aangelegd door partij Slaets zelf en door de Krijgsauditeur;

Overwegende dat Slaets zulke vervallenverklaring niet heeft opgelopen, daar hij regelmatig verzet of verhaal heeft aangetekend tegen de beslissing van de Krijgsauditeur op basis van artikel 4 der Besluit-wet van 19 September 1945, dat letterlijk is overgenomen in de nieuwe wet;

Overwegende dat ter zake nog geen definitieve uitspraak is gedaan geworden betreffende een desgevalende vervallenverklaring;

Overwegende dat om het tegenovergestelde staande te houden, men moet aanzien als « opgelopen vervallenverklaring » de inschrijving op de lijst der burgerontrouwen, door de Krijgsauditeur op voet van artikel 4, doch dat dient opgemerkt, alsdat uit de tekst zelf van dit artikel moet besloten worden dat de Krijgsauditeurs de lijst opmaken van de personen die naar hun oordeel behoren te worden vervallen verklaard, dat de inschrijving door de Krijgsauditeurs enkel definitief wordt, indien geen verhaal of verzet regelmatig binnen de door de wet bepaalde termijn tegen die inschrijving gedaan wordt, wat ter zake wel gedaan werd; dat dus in onderhavig geval de vervallenverklaring slechts zal opgelopen zijn nadat door een definitief arrest het Hof het verhaal in zekere mate ongegrond verklaard zal hebben;

Overwegende dat indien het Hof moest oordelen dat de tekst van artikel 15 der wet van 14 Juni 1948 niet duidelijk genoeg zou zijn, het aan het Hof zelf behoort het inzicht van de wetgever op te zoeken, namelijk in de voorbereidende werkzaamheden die de wet zijn voorafgegaan (cfr. De Page, ibidem, nr 214 B, blz. 258 en 259; Verbreking, 9 Februari 1925, Pas. 1925, I, 129);

Overwegende dat herhaalde malen tijdens het opstellen der wetsontwerpen betreffende de epuratie en de verslagen aan de Wetgevende Kamers voorgelegd er is gezegd en geschreven geworden dat de termijnen geopend vóór het indienen van een nieuw verhaal slechts toepasselijk zijn op personen die *uitgesloten zijn (forclos)* van hun recht op verhaal tegen de *definitieve inschrijving* op de lijst der burgerontrouwen door de Krijgsauditeurs, of voor de *reeds vaststaande* vervallingen (*déchéances déjà acquises*), of voor de personen die door een *definitieve* beslissing werden afgezet (cfr. namelijk Memorie van Toelichting der wet in de Senaatsstukken, nr 215, zitting van 26 Juni 1947; zitting der Kamer van Volksvertegenwoordigers, nr 228, van 17 October 1946; buitengewone zitting van de Senaat van 24 Juli 1946, Doc. 82, nr 17; verslag aan de Senaat, nr 269; zitting van 15 April 1948, blz. 8, 10 en 11);

Overwegende overigens dat artikel 7 der wet van 14 Juni 1948 voorziet dat de strafrechtbanken bij wie een zaak aanhangig is gemaakt, de nieuwe wet op de beklaagden toepassen en dat in zijn verslag aan de Kamer van Volksvertegenwoordigers (Doc. nr 51, van 3 December 1947) de heer verslaggever Lambotte letterlijk het volgende heeft gezegd (zie blz. 13) :

« Artikel 7 voorziet het geval waarin, terwijl de zaak aanhangig is bij de strafrechtbank, de verdachte, die op strafrechtelijk gebied werd vrijgesproken, zich niettemin kan bevinden in een van de door het ontwerp voorziene onderstellingen van gebrek aan burgertrouw om een *dubbele rechtspleging te voorkomen* blijft de zaak alsdan aanhangig bij de strafrechtbank *die het ontwerp toepast.* »

Overwegende dat hieruit moet besloten worden dat de nieuwe wet toepasselijk is op de reeds hangende gedingen (zonder onderscheid van tijd) en er geen

spraak was naar het inzicht van de verslaggever van de zaak naar een andere rechtbank te verzenden in voortzetting of herbeginning, of opnieuw twee graden van rechtspleging toe te passen;

Overwegende eindelijk dat moest het Hof zich onbevoegd oordelen om uitspraak te doen in gedingen reeds hangend vóór de bekendmaking der nieuwe wet, er zeker veel gevallen zouden bestaan die nooit meer zouden kunnen beslecht worden en onder andere wanneer de betrokkenen uit de lijst der burgerontrouwen zouden geschrapt zijn, door een vonnis van een rechtbank van eerste aanleg, waartegen de Krijgsauditeur of de Procureur des Konings hoger beroep zouden aangelegd hebben;

Om deze redenen :

Behage het aan het Hof, zich bevoegd te verklaren en uitsprekend op de beroepen van de betrokkene Slaets Joannes en de heer Krijgsauditeur van Antwerpen, de beroepen te ontvangen en er recht op doende op basis der wet van 14 Juni 1948, te bestatigen dat Slaets Joannes, meer dan 18 jaar oud zijnde op de datum der feiten na 13 November 1940, wetens en willens togetreden is tot het Vlaams Nationaal Verbond (V.N.V.), zijnde een partij, beweging of organisme van politieke of culturele aard, terwijl het algemeen bekend was dat die partij, beweging of organisme de politiek, de propaganda of de plannen van de vijand in de hand werkte, feit voorzien onder artikel 2, 2°, der wet van 14 Juni 1948, hem bijgevolg vervallen te verklaren levenslang of voor een tijd geheel of ten dele van de bij artikel 123 sexies van het Wetboek van Strafrecht voorziene rechten;

Kosten ten laste van partij Slaets.

* * *

ARREST

Gezien de beslissing van de heer Krijgsauditeur te Gent dd. 17 Juni 1946, inschrijving inhoudend van de naam van Slaets Joannes, op de lijst voorzien bij artikel 4, alinea 1 van de Besluit-wet van 19 September 1945 met het oog op de vaststelling van het levenslang verval van de rechten vermeld in artikel 123sexies van het Strafwetboek, om lid te zijn geweest van het V.N.V., togetreden zijnde na November 1940 (artikel 2, paragraaf 2° van gezegde Besluit-wet);

Gezien het vonnis op verzet tegen voormelde beslissing de 6 December 1947 geveld door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, dewelke het behoud van de inschrijving beveelt van de naam Slaets Joannes op de lijst van de heer Krijgsauditeur;

Gezien het beroep tegen dit vonnis op 12 December 1947 door belanghebbende en door de Krijgsauditeur ingesteld;

Aangezien beroeper Slaets ten onrechte inroept dat het Hof onbevoegd zou zijn om in zijn zaak te oordelen met in achtname der wet van 14 Juni 1948;

Aangezien deze laatste de Besluit-wet van 19 September 1945 heeft afgeschaft; dat Slaets tijdens het invoege zijn van die Besluit-wet zijn verhaal heeft ingediend, doch dat de wet van 14 Juni 1948 de inschrijvingen en de vervallenverklaringen gedaan en opgelopen bij toepassing der oude Besluit-wet, heeft behouden;

Dat aldus de rechtstoestanden, geschapen onder het invoege zijn van gezegde Besluit-wet, voortduren onder dit der wet van 14 Juni 1948;

Dat deze laatste regelen behelst betreffende de bevoegdheid, de rechtspleging en de bekwaamheid der personen die moeten toegepast worden op de be-

staande toestanden en op de rechtsverhoudingen die ontstaan zijn vóór hun afkondiging;

Dat daaruit volgt dat voor het Hof, op geldige wijze, het beroep waarvan kwestie is hangend gemaakt en hangend blijft en dat het dus aan het Hof behoort daarover te beslechten met er toepassing op te doen van de beschikkingen der wet van 1948;

Overwegende anderzijds, dat beroeper Slaets, die het bij artikel 15 dezer wet voorzien verhaal heeft ingediend, aanvoert dat het Hof niet over zijn beroep zou mogen uitspreken, daar, in dit geval hij zou beroofd zijn der twee graden van rechtsmacht, waartoe zulk verhaal hem recht geeft;

Dat die beweegreden die alhoewel in billijkheid dienend, in rechte krachteloos is; dat de dubbele graad van rechtsmacht, wellicht een der principes van ons recht daarstelt, doch dat daaraan uitzonderingen bestaan en dat dit principe dus, op zichzelf, het stelsel van beroeper niet kan rechtvaardigen;

Overwegende dat de openbare partij, van haar kant, aanvoert, dat geen acht dient geslagen op gezegd verhaal, omdat het niet deugdelijk door beroeper mocht ingediend worden, daar hij niet definitief getroffen was door een der bij de Besluit-wet van 1945 voorziene maatregelen;

Overwegende dat de beschikking van artikel 15 der wet van 14 Juni 1948 geen melding maakt van het definitief karakter der beslissingen die, volgens de openbare partij, enkel de inleiding van gezegd verhaal zouden mogelijk maken;

Dat zijn tekst klaar is en bijgevolg alle recht tot uitlegging vanwege de rechter uitsluit;

Dat, bij veronderstelling van het tegenovergestelde, om te mogen uitgelegd worden in de door het Openbaar Ministerie aanbevolen zin, het inzicht van de wetgever met zekerheid zou moeten uitschijnen als niet overeenstemmende met zijn vertolking;

Dat «in casu» die voorwaarde zich des te meer opdringt dat de door het Openbaar Ministerie voorgestelde uitlegging indruist tegen de algemene rechtsprincipes, in zover ze, in een wet, een beschikking invoert, waarvan het beperkend karakter de rechts-onderhorige benadeelt;

Overwegende dat er dient onderstreept alsdat sedert zijn eerste verschijnen in de bescheiden der Kamers het kwestieuze artikel ten gronde onveranderd is gebleven zonder dat ooit enige wijziging of amendement tot doel gehad heeft aan dit artikel de draagwijdte te geven die de openbare partij het toekent; dat de bescheiden der Kamers niet bekend maken dat de wetgever het inzicht gehad heeft aan dit artikel gezegde draagwijdte te geven; dat, wat de door de openbare partij ingeroepen verklaringen aangaat, de ene geen verband heeft met het geschil (Senaat, zitting 1946-1947, doc. nr 215), andere betrekking hebben op de embryo-wet die oorspronkelijk voor enkel doel had het recht tot verhaal te verlengen voor de personen die op de lijst der burgerontrouwen opgeschreven waren (Senaat, nr 82; Kamer van Volksvertegenwoordigers, nr 228) en dat de laatste verklaringen betrekking hebben op artikel 5 der wet die aan het geschil vreemd zijn (Senaat, nr 269, blz. 8, 10 en 11);

Dat afdoende zijn het artikel 7 der wet van 14 Juni 1948, alsook de verklaring die er betrekking op heeft (Doc. nr 51, blz. 13); dat ze enkel als voorwerp hebben, in zekere omstandigheden bevoegdheid te geven aan de strafrechtsmachten, maar geenszins de inleiding van een verhaal doen afhangen van het definitief karakter der tussengekomen beslissingen;

Dat de openbare partij, insgelijks ten onrechte, staande houdt dat door de termen «opgelopen ver-

vallenverklaringen » enkel kunnen verstaan worden de definitief vaststaande vervallenverklaringen omdat tot op de dag van de definitieve beslissing geen enkel vervallenverklaring werkelijk is opgelopen;

Dat een vervallenverklaring is opgelopen van af het ogenblik waarop de rechten, die ze treft, door hun titularis niet mogen uitgeoefend worden;

Dat namelijk de beslissingen in eerste aanleg die belanghebbende op die lijsten behouden aan deze voorwaarden voldoen;

Dat klaarblijkelijk een vonnis zelfs nog niet in kracht van gewijsde getreden, het gezag van gewijsde bezit; dat in onderhavig geval de uitoefening van het recht op beroep, waarvoor zulk vonnis vastbaar is, dit gezag niet ontzenuwt daar de in zulke zaken verleende beslissingen bij voorraad uitvoerbaar zijn;

Dat er, ten ander, dient opgemerkt als dat de wetgever in het alinea 2, van artikel 15, de term « opgelopen » gebruikt heeft in een opvatting die uitdrukkelijk het definitief karakter uitsluit van de veroordeling waarop hij toepasselijk is;

Overwegende dat deze opmerkingen van negatieve aard buiten beschouwing gelaten, er ter zake positieve elementen bestaan die tegen het stelsel der openbare partij pleiten;

Dat inderdaad de bijeenbrenging van de 2e en 3e alinea's van artikel 15 der wet van 14 Juni 1948 er toe leiden te besluiten dat namelijk diegene die een vervallenverklaring opgelopen hebben, welke een bijkomstig gevolg is ener veroordeling, zelfs nog niet in kracht van gewijsde getreden, het recht hebben een verhaal bij de Procureur des Konings in te leiden;

Dat geen enkel logische of rechtsreden toelaat te veronderstellen dat dit zelfde verhaal zou verboden zijn aan deze die van dezelfde rechten vervallen zijn verklaard ingevolge een afzonderlijke beslissing, die ook niet in kracht van gewijsde zou getreden zijn;

Dat eindelijk de gevolgen also uit de wettelijke tekst getrokken redelijk en samenhangend zijn;

Dat rekening gehouden met de fundamentele hervorming der sociale opvattingen waaraan de wet van 1948 voor doel heeft een vaste vorm te geven, het normaal voorkomt dat de wetgever aan alle belanghebbenden het voordeel heeft willen verlenen van een nieuw verhaal en van een dubbele graad van rechtsmacht, die dit verhaal voor gevolg heeft, welk dan ook het karakter weze van de vervallenverklaring die zijn goede of slechte kans hem heeft doen oplopen;

Overwegende dat uit die beschouwingen dient besloten dat beroeper Slaets het recht had een nieuw verhaal voor de Procureur des Konings in te dienen;

Dat hij het bewijs heeft voorgelegd der regelmatige indiening van zulk verhaal en dat de beslissing des aangaande ook voor beroep zal vatbaar zijn;

Dat dienvolgens en om een desgevallende tegenstrijdigheid van beslissingen te vermijden, die nadelig zou zijn aan een goede rechtsbedeling, de uitspraak over onderhavig beroep dient geschorst tot dat het nieuw verhaal, waarvan kwestie, zijn oplossing zal bekomen hebben;

Om deze redenen :

Het Hof, beslissende op tegenspraak,

Gezien de wet van 14 Juni 1948, alsook het besluit van de Regent dd. 12 November 1945 in zake burgerlijke epuratie, artikel 24 der wet van 15 Juni 1935, ter zitting door de heer Voorzitter aangeduid;

Beveelt de schorsing van de uitspraak over het beroep van Slaets;

Stelt de zaak onbepaalde tijd uit.

NOOT. — Twee vraagstukken dienden door het Hof van Beroep opgelost te worden.

Eerst : dit te weten of het Hof van Beroep de nieuwe wet op de epuratie inzake burgertrouw moest toepassen, als wanneer hoger beroep was aangelegd geworden onder het bestaan der Besluit-Wet van 19 September 1945, ondertussen afgeschaft door de nieuwe wet van 14 Juni 1948, zonder dat overgangsbepalingen in de nieuwe wet het lot der ingang zijnde rechtsplgeingen regelden.

Bij zijn arrest van 27 November 1948 heeft de 8e kamer van het Hof bevestigend op die vraag geantwoord. Diezelfde kwestie komt ten ander opgelost te worden door een arrest van het Hof van Verbreking dd. 29 November 1948 (2e kamer) in zake H. S. op voorziening van deze laatste tegen een arrest der 3e kamer van het Beroepshof te Brussel, die op 14 Juli 1948 de nieuwe wet op een burgerontrouwe had toegepast. De belanghebbende had als middel tot voorziening ingeroepen namelijk dat door zelfs de nieuwe wet toe te passen, het Hof van Beroep hem een graad van rechtsmacht had ontnomen. Het Hof van Verbreking heeft de voorziening verworpen en beslist dat het Hof van Beroep de nieuwe wet moest toepassen, omdat geen enkel wetsbepaling in geval van wetswijziging gebiedt of toelaat aan de rechter in graad van beroep, de zaak te verzenden naar de eerste rechter, die ten gronde beslecht had, opdat hij toepassing zou doen van de nieuwe wet.

Volgens het arrest der 8e kamer van het Hof van Beroep blijft dit laatste bevoegd en past het de nieuwe wet toe.

Het Hof heeft nochtans besloten te wachten vooraleer uitspraak te doen, omdat er ondertussen een nieuw verhaal is ingediend geworden op basis van artikel 15 der wet van 14 Juni 1948.

In casu had de beroeper binnen de wettelijke termijn zulk nieuw verhaal ingediend, als wanneer het Hof van Beroep nog niet uitgesproken had over het beroep, aangelegd tegen het behouden der vervallenverklaring door de rechtbank van eerste aanleg.

Dienvolgens stelde zich de vraag te weten of beroeper het recht had een nieuw verhaal in te dienen op basis van het eerste alinea van artikel 15 der nieuwe wet, of ten minste of het Hof van Beroep rekening diende te houden met dit verhaal.

Zonder eigenlijk geroepen te zijn te beslechten of zulk nieuw verhaal al dan niet ontvankelijk was, heeft het Hof van Beroep, om zijn arrest van schorsing te rechtvaardigen, gemeend, in tegenstrijd met het advies van het Openbaar Ministerie, dat de vervallenverklaring was opgelopen van af het ogenblik waarop de rechten, die ze treft door hun titularis niet meer mogen uitgeoefend worden, en dat dit het geval is wanneer de belanghebbende op de lijst der burgerontrouwen door de Krijgsauditeur opgesteld, is behouden geworden, ingevolge een vonnis van eerste aanleg : volgens de wetgeving ter zake zijn zulke vonnissen uitvoerbaar bij voorraad.

Klaarblijkelijk heeft het Hof van Beroep, door in gezegde zin uit te spreken, aan de betrokkenen het recht op een dubbele graad van rechtsmacht willen voorbehouden.

Wij komen zoëven te zien wat het Hof van Verbreking meent betreffende dit zagezegd recht.

Er valt nochtans op te merken dat het geval door het Hoge Hof beslecht, niet gans hetzelfde is als dit aan het Hof van Beroep onderworpen, aangezien geen nieuw verhaal was ingediend geworden door de betrokkene, als wanneer de 3e kamer van het Hof van Beroep op hem de nieuwe wet toepaste.

Wat er ook van zij, de rechtspleging door de 8e kamer aangenomen, is niet van aard om de vereffening der epuratiezaken te vereenvoudigen en te bespoedigen.

Van een andere kant zal ze andere moeilijkheden voor gevolg hebben en namelijk in geval een persoon, die op de lijst der burgerontrouwen behouden werd door een vonnis waartegen beroep, ondertussen zijn woon- of verblijfplaats zal gevestigd hebben binnen het rechtsgebied van een andere Beroepshof. Artikel 15 der wet van 15 Juni 1948 voorziet immers, dat het nieuw verhaal moet ingediend worden bij de Procureur des Konings van zijn woon- of verblijfplaats en niet bij de Procureur des Konings bij de rechtsmacht die uitspraak gedaan had op het verzet tegen de inschrijving op de lijst der burgerontrouwen.

Zo zal het gebeuren dat twee verschillende Hoven van Beroep zullen gelast worden met dezelfde feiten te onderzoeken en op zicht van dezelfde bundel.

Die moeilijkheden hadden wellicht kunnen vermeden worden indien voorzien was geweest in de tekst van artikel 15 der nieuwe wet op de epuratie, dat enkel de reeds vaststaande vervallenverklaringen het voorwerp mochten uitmaken van een nieuw verhaal en dat dit laatste diende voorgelegd aan de rechtsmacht die eertijds over de inschrijving beslecht had.

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

1e Kamer. — 10 November 1948.

Voorzitter : M. Heyse.

Raadsheren : MM. Hennequin de Villermont en Rutsaert.

Advocaat-Generaal : M. De Vooght.

Pleiters : Mrs. Popliment en Van Alsenoy.

Bevrachtingsovereenkomst. — Overmacht. — Gemene averij. — Rechtsgevolgen van het zich onder voorbehoud sterk maken door een advocaat voor zijn cliënt. — Zaakwaarneming door de schipper.

Oorlogsgebeurtenissen kunnen overmacht opleveren, waardoor een bevrachtingsovereenkomst van rechtswege verbroken en de vervoerster van zijn verplichtingen ontslagen wordt.

In dit geval is de bevrachter, na waarschuwing door de vervoerster (als ingebrekestelling aan te merken), verplicht de hem toebehorende lading te lossen. Indien hij daarmede in gebreke blijft is de aan de goederen overkomen schade voor zijn rekening.

Wanneer de schipper in die omstandigheden goederen lost teneinde het schip en de overige lading te behouden en die goederen verkoopt, valt de daardoor ontstane schade niet onder de bepalingen omtrent gemene averij, daar zij aan de bevrachter zelf te wijten is en deze alleen haar derhalve moet dragen.

Indien een advocaat zich sterk maakt voor de goedkeuring door zijn cliënt van een hem voorgelegde avery-grosse-rekening « onder voorbehoud van alle rechten en zonder enige nadelige beken- tenis », doet hij daardoor geen afstand van het recht van zijn cliënt om de toepasselijkheid van de avery-grosse-bepalingen in casu te betwisten.

De schipper, die ingevolge de verbreking der bevrachtingsovereenkomst gerechtigd was de geloste

goederen eenvoudig aan wal te zetten, heeft door de verkoop daarvan de belangen van de bevrachter waargenomen, immers het door deze geleden verlies beperkt.

N. V. Société belge de l'Azote et de produits chimiques
du Marly t./ Pauwels L.

Gezien het beroep, ingesteld tegen een vonnis van 17 October 1944 van de Rechtbank van Koophandel te Antwerpen;

Overwegende dat dit beroep als ontvankelijk voorkomt;

Overwegende dat de oorspronkelijke eis en gezegd beroep tot betaling strekken van een bedrag van 15.672 fr. op grond van de regels der gemene averij; dat de eerste rechter beslist heeft dat de bevrachtingsovereenkomst tussen partijen van rechtswege door heikracht verbroken werd, en dat beroepster aan haar verplichting is te kort gekomen het schip te ontladen, zodat het verlies op de koopwaar aan haarzelf te wijten is en de regels der gemene averij door haar dienvolgens niet kunnen ingeroepen worden;

Overwegende dat beroepster ten onrechte opwerpt dat de omstandigheden van 10 Mei 1940 niet als « toeval » kunnen doorgaan; dat deze oorlogsomstandigheden met het snelle oprukken der vijandelijke legers, de vernietiging der bruggen en het onbevaarbaar maken der waterlopen wel een karakter van heikracht vertonen; (Vergel. in zelfde zin Rechtb. Kooph. Antwerpen, 26-12-1914 en 8-10-1915, Pas. 1915/16, III, 131 en 199);

Overwegende dat de beroepene, aldus van rechtswege van zijn vervoer verplichtingen ontlast zijnde, (zie hieromtrent de noot R.H. onder het arrest Verbr. 27 Juni 1946, Pas. 1946, I, 271) het aan beroepster behoorde het schip te ontladen; dat beroepene wel zijn wil heeft bekend gemaakt van deze rechtstoestand te genieten; dat hij op 3 Juli 1940 aan beroepster kenbaar maakte dat hij alle verantwoordelijkheid van zich schudde voor de schade, welke de koopwaar kon ondergaan of zou ondergaan hebben door haar langdurige aanwezigheid aan boord van het schip;

Overwegende dat deze verwittiging van 3 Juli 1940 gegeven werd vóór dat de koopwaar het besproken verlies onderging; dat men dit bericht van 3 Juli niet als een voortzetting van het vervoercontract kan beschouwen, gezien beroepster integendeel er in door beroepene verantwoordelijk wordt gesteld voor de schade, welke de koopwaar aan het schip zou veroorzaken en de gedachte van een vergoeding vooropgesteld wordt voor de bewaking en bewaring van de lading van het schip;

Overwegende dat beroepster vruchteloos op de regelen der gemene averij beroep doet om beroepene in de schade te doen tussenkomen, om de reden dat het verlies op de koopwaar in het belang zowel van het schip als van zijn lading blootgesteld werd;

Overwegende dat het zonder belang is na te gaan of men zich theoretisch in een geval van gemene averij bevindt of niet, gezien men het er in elk geval over eens is dat de vordering tot bijdrage in de gemene averij kan verworpen worden, wanneer zij ingesteld wordt door de verantwoordelijke dader van de schade (zie Smeesters en Winkelmolen : Droit Maritime et Droit Fluvial, 2e dr., Bd. II, Nr. 766); dat de eerste rechter onderliind heeft en aangetoond hoe beroepster zich in fout bevindt om, na de verbreking van het vervoercontract, sedert het ontstaan van de oorlogsomstandigheden en niettegenstaande het haar op 3 Juli 1940

gestuurd bericht, dat wel als een in morastelling kan beschouwd worden, de koopwaar niet ontladen te hebben, wat voor haar een verplichting was; dat zij geen heirkraft aanwijst die haar zou belet hebben zulks te doen; dat het vervoercontract verbroken was, zoals reeds betoogd, en dienvolgens de schade, buiten de fout van beroepene aan de koopwaar veroorzaakt, ten laste van beroepster zelf berust;

Overwegende dat beroepster niet verder gerechtigd is aan beroepene het recht te ontkennen, het principe zelf der gemene averij te betwisten, omdat zijn raadsman het compromis van gemene averij ondertekend heeft;

Overwegende inderdaad dat bij schrijven van 24 Maart 1941, gericht aan «Somef», gezegde raadsman liet weten dat hij in de onmogelijkheid verkeerde de regeling van gemene averij aan zijn cliënt over te maken, omdat hij deze laatste nog niet had kunnen bereiken, en dat hij zich wel sterk maakte voor de goedkeuring door zijn cliënt van de voorgelegde averij-grosse «onder voorbehoud van alle recht en zonder enige nadelige bekentenis» van zijnentwege;

Overwegende dat hierdoor geen afstand gedaan werd van het recht voor beroepene het principe zelve der gemene averij te betwisten; dat het hier inderdaad niet gaat om een gebruikelijke formule van voorbehoud, ter gebeurlijke bespreking van de gedane schattingen, doch om het uitsluiten van elke nadelige bekentenis, ter vrijwaring van de rechten van beroepene, in wiens naam de raadsman niet toestemde, doch voor wiens goedkeuring hij zich slechts «sterk maakte»;

Overwegende dat beroepster er uiteindelijk toe besluit dat, indien er geen gemene averij heeft bestaan, beroepene dan een ongeoorloofde daad heeft gesteld door zonder recht noch titel over een gedeelte van de lading te beschikken, die hem was toevertrouwd en dat, zonder deze daad, gezien de wateren niet gedaald zijn, de 460 besproken zakken aan beroepster zouden toegekomen zijn, zoals het overige van de lading;

Overwegende dat de eerste rechter hierop doeltreffend heeft geantwoord, wanneer hij er op wees dat, moest beroepene over de waar niet beschikt hebben, hij het recht had, gezien de verbreking van het contract, deze aan wal te zetten, met het gevolg dat beroepster een veel groter verlies zou geleden hebben dan heden het geval is; dat, door over de waar te beschikken, beroepster een daad van zaakwaarneming heeft gesteld, die het verlies van beroepster beperkt heeft, gezien de opbrengst van de gedane verkoop;

Overwegende dat de tegeneis van beroepene, waarop de eerste rechter is ingegaan, het voorwerp niet uitmaakt van enige bespreking door beroepster in haar besluiten;

Om deze reden :

Het Hof,

Gelet op artikel 24 der wet van 15 Juni 1935, waarvan toepassing werd gedaan, rechtdoende bij tegenspraak,

Ontvangt het hoger beroep, verklaart het ongegrond, bevestigt dienvolgens het vonnis a quo, veroordeelt beroepster in de kosten van beroep.

Vlaamse Juristen

Abonneert U op het
RECHTSKUNDIG WEEKBLAD

BURGERLIJKE RECHTBANK TE LEUVEN

2e Kamer — 7 Mei 1946.

Voorzitter : M. Rubbrecht.
O. M. : M. Terlinden.

Verjaring. — Stuiting : P. V. van Officier der gerechtelijke politie. — Schorsing op grond van W.B. van 15 Mei 1940.

Het proces-verbaal van een opperwachtmeester der Rijkswacht, officier van gerechtelijke politie krachtens wetsbesluit van 6 December 1939, betreffende een zaak die tot de bevoegdheid van de Procureur des Konings behoort, is een daad van onderzoek die de verjaring van de publieke én van de burgerlijke vordering stuit.

De schorsing van de verjaring in burgerlijke zaken, voorzien bij het wetsbesluit van 15 Mei 1940, geldt ook voor de burgerlijke vordering die uit een misdrijf spruit.

Merckx Arthur t/ Belgische staat (Ministerie van Openbare Werken) en de Gemeente Molenstede.

Overwegende dat de vordering strekt tot het bekomen van schadevergoeding ten bedrage van Fr. 304.976,30 wegens een auto-ongeval waarvan eiser het slachtoffer is geworden op het grondgebied der gemeente Molenstede in de nacht van 31 Juli op 1 Augustus 1939;

Overwegende dat verweerders daartegen opwerpen : in hoofdorde dat de vordering verjaard zou zijn bij toepassing van art. 22 der wet van 17 April 1878, houdende de voorafgaande titel van het wetboek van strafvordering; in bijkomende orde, dat de vordering ongegrond is; in meer bijkomende orde, dat de gemeente Molenstede zou toegelaten worden tot het bewijs van zekere feiten die de schuld van eiser zelf zouden bewijzen;

I. Wat de verjaring betreft :

Overwegende dat, volgens de dagvaarding, de vordering tot schadevergoeding steunt op een gebrek aan vooruitzicht of voorzorg van de aangestelden der verweerders, waardoor aan eiser verwondingen en stoffelijke schade zou zijn toegebracht (inbreuk op artikelen 418 en 420 Wetboek van Strafrecht) alsmede op bepaalde overtredingen van het verkeersreglement dd. 1 Februari 1934, zodat zowel de burgerlijke als de publieke vordering betreffende deze feiten na verloop van drie jaren verjaart, tenzij de verjaring door daden van onderzoek of van vervolging was gestuit ofwel als er een wettelijke reden tot schorsing der verjaring bestond;

Overwegende dat, nopens de omstandigheden van het ongeval waarvan sprake, op één April 1940 een getuige werd gehoord door Branson Maurice, opperwachtmeester der Rijkswacht te Tessenderloo, die van dit verhoor een regelmatig proces-verbaal heeft opgesteld en overigens is opgetreden in het hem toegevoegde ambtsgebied;

Overwegende dat de opperwachtmeesters der Rijkswacht de hoedanigheid bezitten van officier van gerechtelijke politie hulpofficier van de Procureur des Konings tot op de dag waarop het leger op vredesvoet zal worden teruggebracht (B.W. van 6 December 1939), waaruit volgt dat zij bevoegd zijn om overeenkomstig de wet onderzoeken in te stellen en vaststellingen te doen betreffende de misdrijven die tot de bevoegdheidskring van de Procureur des Konings

behoren, met name de inbreuken op artikelen 418-420 wetboek van strafrecht; dat dienvolgens voormeld proces-verbaal van opperwachtmeester Branson een daad van onderzoek is die geldig de verjaring van de publieke vordering en tevens van de burgerlijke vordering heeft gestuit;

Overwegende dat de bewering van verweerders, dat er tussen de dag van het ongeval en die der dagvaarding voor deze Rechtbank geen enkele stuitingsakte zou geschied zijn, bijgevolg niet opgaat en dat de verder door hen opgeworpen betwisting over de stuitende werking van het strafdossier geen belang meer vertoont;

Overwegende dat, uitgaande van het proces-verbaal van 1 April 1940, de verjaring definitief zou bereikt zijn op 1 April 1943, was de termijn niet geschorst geweest bij toepassing van art. 1 der B.W. van 15 Mei 1940, die, tijdens de duur van de oorlog, elke verjaring in burgerlijke zaken schorste ten voordele van de bewoners van een zelfde gedeeltelijk door de vijand bezette provincie; dat deze schorsing geldt voor alle burgerlijke vorderingen, ook voor degene die uit een misdrijf voortvloeien;

Overwegende dat deze schorsing is ingegaan op 16 Mei 1940 en geduurd heeft tot 31 October 1940, hetzij 169 dagen, krachtens Besluiten van de Secretarissen-generaal van het Ministerie van Justitie en van Financiën dd. 4 October 1940, hetwelk de B.W. van 15 Mei 1940 heeft ingetrokken; dat, rekening houdende met deze schorsing, de verjaring ter zake op 17 September 1943 zou zijn bereikt;

Overwegende dat de betekenis der dagvaarding op 11 en 14 September 1943 dus tijdig is geschied;
II. Ten gronde.

Om deze redenen,

De Rechtbank, gehoord de Heer Terlinden, Substituut-Procureur des Koning in zijn eensluidend advies; Veroordeelt enz.

BURGERLIJKE RECHTBANK TE BRUGGE

2e Kamer — 14 Mei 1948

Voorzitter : M. Van den Bussche.

Rechters : M.M. Claeys en Lefevere ten Hove.

Pleiters : Mrs. Nice (Brussel) en Feys

Huur en verhuur. — Een strafrechtelijke veroordeling van de huurder, zelfs wegens « incivisme » is geen grond voor verbreking van de huur. — Dwaling omtrent de persoon van de huurder ?

Een huurovereenkomst mag niet eenzijdig door de verhuurder verbroken worden op grond dat een strafrechtelijke veroordeling zou uitgesproken zijn tegen de huurder of tegen met hem samenwonende leden van zijn gezin. Zulks geldt zelfs indien de veroordeling werd uitgesproken wegens misdrijven tegen de uitwendige veiligheid van de staat.

Zelfs overeenkomsten onder bezwarende titel kunnen vernietigbaar zijn op grond van dwaling omtrent eigenschappen van de persoon van de mede-contractant, doch alleen wanneer de partij, die zich daarop beroept, bij het afsluiten van de overeenkomst gemeend heeft dat haar mede-contractant een hoedanigheid bezat zonder welke het voorwerp van de overeenkomst niet of slechte zo onvolmaakt kon worden verwezenlijkt, dat eerstgenoemde partij haar niet zou hebben aangegaan, indien zij niet gedwaald had omtrent de — in wer-

kelijkheid ontbrekende. — aanwezigheid van die hoedanigheid.

Een blanco strafregister kan echter niet een dergelijke hoedanigheid van de huurder zijn.

Vernietiging op grond van dwaling omtrent de persoon van de mede-contractant moet overigens in rechte gevorderd worden; eenzijdige verbreking door een partij zonder rechterlijke tussenkomst is niet toelaatbaar.

Lauwaert t/ Duval.

Overwegende dat het beroep regelmatig is in de vorm en tijdig werd ingesteld; dat het derhalve ontvankelijk is;

Overwegende dat beroeper van beroepene ene villa huurde te Wenduine aan 38.000 frank per jaar en op de huurprijs een voorschot gaf;

Dat vijf dagen voor de huur moest ingaan beroepene liet weten dat hij het gehuurde pand niet zou afleveren;

Dat beroeper beweert dat hij daardoor in allerhaast een andere woning heeft moeten huren en dat de huur dezer nieuwe villa hem 32.000 fr. duurder kwam te staan;

Dat hij ene schadevergoeding van dertig duizend franken vraagt;

Overwegende dat beroepene beweert dat hij de huurovereenkomst verbroken heeft, omdat beroeper zou veroordeeld geweest zijn wegens gemis aan burgertrouw onder de oorlog, of, indien hij niet veroordeeld werd, dan toch minstens zijn met hem wonende familieleden;

Overwegende dat ene huurovereenkomst niet eenzijdig door de verhuurder kan verbroken worden omdat de huurder een strafrechtelijke veroordeling zou ondergaan hebben; dat dit nog minder kan, omdat hij leden van zijn gezin zou hebben, die veroordelingen hebben opgelopen;

Dat dit beginsel waar blijft zelfs als de veroordelingen uitgesproken werden wegens misdrijven tegen de uitwendige veiligheid van de Staat;

Dat, wel is waar, zelfs in de kontrakten onder bezwarende titel de dwaling omtrent de persoon van de mede-kontraktant tot vernietigbaarheid der overeenkomst kan leiden;

Dat dit echter alleen het geval is wanneer een der partijen in de persoon van de tegenpartij ene hoedanigheid veronderstelde die niet bestaat en zonder dewelke het voorwerp van het kontrakt niet kan verwezenlijkt worden of slechts zo onvolmaakt kan verwezenlijkt worden, dat de partij de overeenkomst niet zou gesloten hebben, indien ze niet op de ten onrechte aanwezig geachte hoedanigheid had gerekend;

Overwegende dat de blankheid van het strafregister geen hoedanigheid is die bij de huurder eventueel kan zijn voor het verwezenlijken van het voorwerp der overeenkomst; dat een ander verband dan een gevoelsverband zelfs niet kan gevonden worden;

Overwegende dat de verbreking in geval van dwaling nopens de persoon overigens aan het gerecht dient aangevraagd te worden en geïntimeerde in zake zichzelf recht gedaan heeft;

Overwegende anderzijds dat beroeper moet bewijzen, welke schade hij door de onrechtmatige daad van de tegenpartij heeft geleden;

Dat de verbreking de overeenkomst op zichzelf wel is waar noodzakelijk enige schade berokkent, daar zij de teleurgestelde tot nieuwe opzoekingen en onderhandelingen noopt;

Dat echter deze schade tot een minimum herleid

is daar, waar de verhuring op zo voortdurende en doorlopende wijze georganiseerd is als aan de zee-kust;

Dat vermoedelijke schade zich beperkt heeft tot enkele reizen van beroeper en zijne gezinsleden en de lichamelijke last van het lopen van de ene aangeboden villa naar de andere;

Dat men alleen moet aannemen dat deze narigheden enigszins verzwaard geweest zijn door het feit, dat de verbreking der overeenkomst zo vlak voor het openen van het seizoen geschiedde;

Dat de daaruit geleden schade dan ook ex aequo et bono op 1.000 Fr. mag geschat worden;

Overwegende dat de Rechtbank geen bevoegdheid heeft om te oordelen of de geïntimeerde op een geoorloofde of ene ongeoorloofde wijze inlichtingen heeft bekomen, die hem tot voorwendsel hebben geëindigd voor de verbreking van de overeenkomst;

Dat de Rechtbank alleen bevoegd zou geweest zijn om deze stukken uit de debatten te verwerpen; dat daartoe echter geen reden is, vermits reeds vooraf moet beslist worden dat de inhoud van de stukken geen belang heeft ter zake;

Dat de beroeper echter in ieder geval het recht heeft te wijzen op wat hij meent een onregelmatigheid te zijn in de oorsprong van tegen hem ingebrachte stukken en gegevens; dat dit recht aan iedereen toebehoort;

Dat beroeper er slechts matig en ordentelijk gebruik van gemaakt heeft;

Dat de eis tot schadevergoeding door beroepene gesteld dus helemaal ongegrond is;

Om deze redenen :

en de niet tegengesprokene van de eerste Rechter, de Rechter, wijzende op tegenspraak en in hoger beroep, alle andere besluiten als ongegrond verwerpende, aanvaardt het beroep, doet het beroepen vonnis te niet en, opnieuw wijzende, veroordeelt geïntimeerde wegens ongewettigde verbreking der huurovereenkomst tot DUIZEND FRANK schadevergoeding en tot de gerechtelijke intresten op deze som; wijst de tegeneisen af en verwijst geïntimeerde tot de kosten van beide aanleggen.

VREDEGERECHT TE KONTICH

22 Februari 1949

Plv. Rechter : Dr R. Jacobs.

Huur en verhuur. — Eis in vermindering van huurprijs. — Goede trouw.

De goede trouw moet alle rechtsverhoudingen beheersen, ook degene die verband houden met wetten van openbare orde.

Het is ongeoorloofd na rijp overleg een huurcontract te sluiten en kort nadien een eis tot vermindering van huurprijs in te leiden.

Van der Meulen t./ Eeckelaers.

Gezien de inleidende dagvaarding...

Aangezien de eis strekt ten einde door Ons Vrederechter het bedrag der huur te horen bepalen, hetwelk de aanlegger zal moeten betalen voor het huis, dat bestaan en gelegen is aan de Antwerpse steenweg 14, te Aartselaar, te zamen met de verwijzing van de verweerder tot de kosten des gedings en met de verklaring van uitvoerbaarheid;

Gezien het tussenvonnissen...

Gezien het deskundig verslag...

Overwegende dat de aanlegger, als meerderjarig en ervaren handelaar, het huurcontract met de verweerder afsloot op een ogenblik, dat de beide partijen de huishuurwet, te zamen met de daarin vermelde beperkingen nopens de huurprijs, kenden of moesten kennen;

Overwegende dat de goede trouw alle rechtsverhoudingen, ook degene die verband houden met wetten van openbare orde, moet beheersen en het niet opgaat na rijp overleg een huurcontract te bekomen en kort nadien een procedure in vermindering van huurprijs in te leiden;

Overwegende dat deze beschouwingen des te meer kracht bezitten, dewijl de overeengekomen huurprijs slechts in onaanzienlijke mate de huurprijs overtreft in de mate dat dezelfde luidens de bepalingen der huishuurwet mag verhoogd worden door vrije overeenkomst of door vonnis;

Overwegende ten slotte dat de huurprijs ter zake niet alleen het eigenlijk huurgenot dekt, doch meteen als vergoeding geldt voor al de voordelen, zoals cliënteel en dergelijke, die verbonden zijn aan de inhuurneming ener gevestigde en gekalandeerde garage, die in volle uitbating is.

Om deze redenen,

Wij, Raymond Jacobs, plaatsvervangend Vrederechter van het kanton Kontich, rechtdoende tegensprekelijk en in eerste gebied, wijzen aanlegger af van zijn eis als zijnde ongegrond en zeggen voor recht, dat de huurovereenkomst alle gevolg en uitwarskel zal hebben; laten de kosten ten laste van de aanlegger en verklaren ons vonnis uitvoerbaar spijs elke voorziening en zonder borg.

BALIELEVEN

VLAAMSE CONFERENTIE DER BALIE VAN ANTWERPEN

Op Vrijdag 4 Maart l.l. hield de Vlaamse Conferentie der Balie in het lokaal der Kapel van Bourgondie een vergadering onder het voorzitterschap van Mr. Fimmers. Er was een zeer talrijke opkomst en vooral vele van onze jonge confraters hadden er aan gehouden de vergadering bij te wonen.

In het kader van de Herman De Jongh-prijskamp hield Mr. K. Ferdinand eerst een voordracht over het onderwerp « De verhouding van Kerk en Staat ten opzichte van het huwelijksrecht ». Hij belichtte verschillende zeer delicate vraagstukken op het gebied van het huwelijksrecht, waarbij zich conflicten tussen Kerk en Staat voordoen. Zijn uiteenzetting gaf blijk van grondige studie en vele wetenswaardigheden werden de toehoorders medegedeeld.

Daarna had een debat plaats over het vraagstuk der « Repressie ». Dit debat werd op meestelijke wijze ingeleid door Mr. Carlos De Baeck, die de verschillende redenen ontwikkelde voor dewelke naar zijn mening de repressie op een volledige mislukking is uitgelopen.

Een geanimeerd debat volgde deze merkwaardige uiteenzetting.